

READ AND HOPE

nr 1(4)/2007, wyd. 3 lutego 2008 roku

W numerze m. in.:

- podsumowanie roku 2007
- relacja z turnieju The Masters
- relacja z eliminacji MŚ, Welsh Open, China Open
- analiza rankingu prowizorycznego, czyli kto ma szanse utrzymać się w Main Tourze
- relacje z polskich turniejów
- sylwetka Robina Hulla
- recenzja gry FlyOrDie Snooker

147.pl
*Serwis
snookerowy*

W NUMERZE:

OD REDAKCJI	3
KALENDARIUM	3
ROK 2007 – W TELEGRAFICZNYM SKRÓCIE	5
TURNIEJE	7
Turnieje rankingowe	7
Mistrzostwa Świata – kwalifikacje, etap 1	7
The Masters – turniej główny	9
China Open – eliminacje	11
Welsh Open – eliminacje	12
RANKING PROWIZORYCZNY – ANALIZA	14
SNOOKER LOOPY...	18
FELIETONY – Z KRZYŻAKA	19
Z KRAJU	20
Turnieje ogólnopolskie	20
Turnieje klubowe	23
Z PRZYMRUŻENIEM OKA	23
Gry – FlyOrDie Snooker	23
Krzyżówka	24
STOPKA REDAKCYJNA	26

OD REDAKCJI

Pierwszy numer w nowym roku jest nieco inny niż poprzednie. Zawiera on rzadko spotykane w snookerowym świecie podsumowanie roku, podczas gdy zazwyczaj mamy do czynienia z oceną postawy zawodników w konkretnym sezonie. Mamy nadzieję, że zestawienia i statystyki okażą się interesujące dla naszych Czytelników.

Jeżeli ten numer miałby mieć jakiś konkretny motyw przewodni, to bez wątpienia stałaby się nim liczba. Tym razem nie relacjonujemy wielu turniejów, za to wnikliwie przyglądamy się przetasowaniom w rankingu prowizorycznym po pierwszym etapie kwalifikacji do Mistrzostw Świata. Jak zwykle wiemy, że nic nie wiemy, bo snooker nieprzewidywalnym sportem jest.

W decydującą fazę wkracza walka o bezpośredni awans do Mistrzostw Polski. Krajowe podwórko jest tematem, który coraz bardziej interesuje naszych Czytelników, a to zaczyna się już przekładać na ich aktywność podczas krajowych turniejów. Póki co, ilość nie imponuje, ale nie od razu Kraków zbudowano. Zdecydowaliśmy się na rozbudowanie działu o polskim snookerze – będziemy publikować wyniki i terminy rozegrania również turniejów klubowych. Chcemy pokazać, że krajowe podwórko to nie tylko turnieje PORS, szczególnie, że turnieje klubowe wyparły turniej PORS 2* i 1*, które z założenia miały być imprezami przeznaczonymi głównie dla lokalnych zawodników, rozpoczynających dopiero przygodę ze snookerem. Prawdopodobnie nie uda się zgromadzić wszystkich wyników, jednak istotniejszą informacją jest sam fakt, że turnieje się odbywają – wszak to jest w turniejach klubowych najważniejsze. Jeśli wiecie o jakichś lokalnych turniejach, do informacji o których nie dotarliśmy, dajcie nam znać – z pewnością wykorzystamy Wasze informacje.

Miłej lektury!

Implant

KALENDARIUM

Oto niemal pełny kalendarz imprez z udziałem zawodników Main Touru w sezonie 2007/08 oraz turniejów kwalifikacyjnych. Niektóre turnieje mogą być pominięte, ze względu na mocno opóźnioną informację organizatorów o rozpoczęciu turnieju.

Szarym drukiem oznaczone są turnieje opisane w poprzednich gazetkach, kolorem czerwonym – turnieje opisane w aktualnym numerze, a zielonym – jeszcze nie rozegrane.

CZERWIEC 2007

2 – 3 – World Pro – Am Series 1, Prestatyn
26 – 29 – Shanghai Masters, Prestatyn; kwalifikacje
30 czerwca – 1 lipca – World Pro – Am Series 2, Prestatyn

LIPIEC 2007

30 czerwca – 1 lipca – World Pro – Am Series 2, Prestatyn
12 – 15 – Euro – Asia Snooker Challenge, Hong Kong
15 – 20 – PIOS 1, Prestatyn
28 – 29 – World Pro – Am Series 3, Prestatyn

SIERPIEŃ 2007

5 – 10 – PIOS 2, Prestatyn
6 – 12 – Shanghai Masters, Szanghaj; turniej główny
14 – 19 – Paul Hunter English Open, Leeds
15 – Ravenace Pro – Am 1, Birmingham
18 – 19 – Lucan Racing Irish Classic, Lucan
22 – 31 – Mistrzostwa Świata do lat 21, Goa (Indie)

WRZESIEŃ 2007

1 – 2 – World Pro – Am Series 4, Prestatyn
6 – Premier League Snooker, Haywards Heath; faza grupowa
7 – 12 – The Masters, Sheffield; kwalifikacje
13 – Premier League Snooker, Great Malvern; faza grupowa
17 – 23 – Grand Prix, Prestatyn; kwalifikacje
20 – Premier League Snooker, Dorking; faza grupowa
24 – 28 – PIOS 3, Prestatyn
25 – 30 – VC Poker Irish Professional Championship, Dublin
27 – Premier League Snooker, Plymouth; faza grupowa
29 – 30 – World Pro – Am Series 5, Prestatyn

PAŹDZIERNIK 2007

4 – 7 – German Open, Echlingen
4 – Premier League Snooker, Derby; faza grupowa
6 – Pot Black, Sheffield
11 – Premier League Snooker, Grimsby; faza grupowa
13 – 21 – Grand Prix, Aberdeen; turniej główny
14 – 19 – PIOS 4, Prestatyn
20 – 21 – World Pro – Am Series 6, Prestatyn
23 – 25 – Northern Ireland Trophy, Prestatyn; kwalifikacje
25 – Premier League Snooker, Peterborough
26 października – 3 listopada – Mistrzostwa Azji w grach bilardowych
28 – Ravenace Pro – Am 2, Birmingham

LISTOPAD 2007

26 października – 3 listopada – Mistrzostwa Azji w grach bilardowych
1 – Premier League Snooker, Barnsley; faza grupowa
4 – 11 – Northern Ireland Trophy, Belfast; turniej główny
10 – 25 – Mistrzostwa Świata Amatorów (Mężczyzn, Kobiet, Seniorów), Korat (Tajlandia)
15 – Premier League Snooker, Kidderminster; faza grupowa
22 – Premier League Snooker, Glenrothes; faza grupowa
25 – 30 – UK Championship, Prestatyn; kwalifikacje

GRUDZIEŃ 2007

1 – 2 – Premier League Snooker, Aberdeen; faza finałowa
1 – 2 – World Pro – Am Series; turniej finałowy
8 – 16 – UK Championship, Telford; turniej główny
10 – 15 – PIOS 5, Prestatyn

STYCZEŃ 2008

4 – 11 – Mistrzostwa Świata, Prestatyn; kwalifikacje, etap 1
13 – 20 – The Masters, Londyn; turniej główny
22 – 25 – China Open, Prestatyn; kwalifikacje
26 – 28 – Welsh Open, Prestatyn; kwalifikacje

LUTY 2008

4 – 10 – Malta Cup, Portomaso (nierankingowy)
11 – 17 – Welsh Open, Newport; turniej główny
15 – 20 – PIOS 6, Prestatyn

MARZEC 2008

7 – 10 – Mistrzostwa Świata, Sheffield; kwalifikacje, etap 2
23 – 30 – China Open, Pekin; turniej główny
27 – 31 – PIOS 7, Prestatyn

KWIECIEŃ 2008

13 – 18 – PIOS 8, Prestatyn

19 kwietnia – 5 maja – Mistrzostwa Świata, Sheffield; turniej główny

MAJ 2008

19 kwietnia – 5 maja – Mistrzostwa Świata, Sheffield; turniej główny

Implant

ROK 2007 – W TELEGRAFICZNYM SKRÓCIE

Przypomnijmy sobie finalistów najważniejszych turniejów zeszłego roku i zdobywców najwyższych brejków:

Turniej	Zwycięzca	Finalista	Wynik	Najwyższy brejk	Wysokość brejka
The Masters	Ronnie O'Sullivan	Ding Junhui	10-3	Ding Junhui	147
Malta Cup	Shaun Murphy	Ryan Day	9-4	Mark Allen	138
Welsh Open	Neil Robertson	Andrew Higginson	9-8	Andrew Higginson	147
China Open	Graeme Dott	Jamie Cope	9-5	Jamie Cope	145
Mistrzostwa Świata	John Higgins	Mark Selby	18-13	Ali Carter	144
Shanghai Masters	Dominic Dale	Ryan Day	10-6	Dominic Dale	143
Pot Black	Ken Doherty	Shaun Murphy	71-36	Shaun Murphy	67
Grand Prix	Marco Fu	Ronnie O'Sullivan	9-6	Tom Ford	147
Northern Ireland Trophy	Stephen Maguire	Fergal O'Brien	9-5	Ronnie O'Sullivan	147
Premier League Snooker	Ronnie O'Sullivan	John Higgins	7-4	Steve Davis	143
UK Championship	Ronnie O'Sullivan	Stephen Mguire	10-2	Ronnie O'Sullivan	147

Zerknijmy jeszcze na zestawienie osiągnięć zawodników ze względu na osiągane rezultaty w ścisłej czołówce turniejów. Z powyższej jedenastki nie wzięliśmy pod uwagę turnieju Pot Black i Premier League Snooker ze względu fakt, iż znalezienie się tam w najlepszej ósemce nie wynika z wyników osiąganych w zawodach. Za zwycięstwo przyznawaliśmy 8 punktów, za osiągnięcie finału – 4, półfinału – 2, ćwierćfinału – 1.

M	Zawodnik	Wygrane	Finały	Półfinały	Ćwierćfinały	Łącznie
1	Ronnie O'Sullivan	2	1	1	3	25
2	Shaun Murphy	1		4	3	19
3	Stephen Maguire	1	1	3		18
4	Graeme Dott	1		1	1	11
5	Neil Robertson	1			2	10
5	Marco Fu	1			2	10
7	John Higgins	1			1	9
8	Dominic Dale	1				8
8	Ryan Day		2			8
8	Mark Selby		1	2		8
11	Ding Junhui		1		1	5
11	Jamie Cope		1		1	5
13	Ali Carter			1	2	4
13	Andrew Higginson		1			4
13	Peter Ebdon			1	2	4
13	Fergal O'Brien		1			4
17	Ken Doherty				3	3
17	Stephen Hendry			1	1	3
17	Gererd Greene			1	1	3
20	Stephen Lee				2	2
20	Anthony Hamilton				2	2
20	Steve Davis			1		2
20	Barry Hawkins			1		2
20	Matthew Stevens				2	2
20	Mark Allen			1		2

26	Mark King				1	1
26	Stuart Bingham				1	1
26	Dave Harold				1	1
26	Joe Swail				1	1
26	Liu Song				1	1
26	Joe Perry				1	1
26	Mark Williams				1	1

Powyższa tabela pokazuje to, czego nie widać w pierwszej – fantastyczna, równa forma Shauna Murphy'ego. Jedyne liczące się turnieje, w którym nie osiągnął ćwierćfinału, to Shanghai Masters. Niewiele pod tym względem ustępuje mu Ronnie O'Sullivan – oprócz wycofania się z sierpniowego turnieju w Chinach, przegrał on w pierwszej rundzie jedynie w niepopularnym przez niego turnieju Malta Cup, do czego zdążył już przyzwyczaić swoich sympatyków. Do tej dwójki udało się dołączyć Stephenowi Maguire'owi, ale gdyby nie dwa ostatnie turnieje w roku, okupowałby on tu dopiero 10 pozycję. Zaledwie trzech zawodników spośród pierwszej 32 światowego rankingu – Michael Holt, Nigel Bond i Ian McCulloch – nie udało się osiągnąć w 2007 roku żadnego ćwierćfinału. Z drugiej strony, tylko trójka spoza tej 32 znalazła się w tym zestawieniu – Fergal O'Brien (37), Andrew Higginson (44) i Liu Song (...72). Z jednej strony można wysnuć wniosek, że czołówka bardzo się wyrównała, a z drugiej – że dojście do ćwierćfinału dla zawodnika nienależącego do niej jest rzadkością, na co z pewnością ma wpływ duża ilość meczów, jaka poprzedza takie osiągnięcie. Swoją drogą, ciekawe, które miejsca w rankingu po zakończeniu obecnego sezonu będą zajmować bohaterowie tego zestawienia.

Poniżej zamieszczamy nietypowy ranking – przedstawia on osiągnięcia zawodników w roku kalendarzowym – minionym, 2007.

Miejsca	Zawodnik	WO	MC	CO	MŚ	SM	GP	NIT	UK	Razem
1	Stephen Maguire	3200	1900	1900	6400	1900	2376	5000	6000	28676
2	Shaun Murphy	2500	5000	2500	6400	700	4000	2500	4800	28400
3	Ronnie O'Sullivan	2500	700	3200	5000	700	5000	3200	7500	27800
4	Mark Selby	1400	575	1900	8000	3200	1750	700	4800	22325
5	John Higgins	700	700	2500	10000	1900	2376	700	1050	19926
6	Marco Fu	575	1900	2500	2800	1400	6250	575	3750	19750
7	Allister Carter	2500	3200	1900	5000	700	2376	1900	1050	18626
8	Neil Robertson	5000	1900	1900	3800	700	1750	2500	1050	18600
9	Ryan Day	575	4000	575	2800	4000	2376	1900	1050	17276
10	Graeme Dott	1900	2500	5000	1400	3200	719	700	1050	16469
11	Fergal O'Brien	450	1900	1150	3800	1400	1438	4000	1725	15863
12	Peter Ebdon	700	3200	700	3800	700	3125	2500	1050	15775
13	Stephen Hendry	1900	2500	700	3800	1900	1750	1900	1050	15500
14	Mark Allen	1150	900	1150	3800	575	1750	3200	2850	15375
15	Joe Swail	1400	575	1900	3800	575	3125	1400	2100	14875
16	Anthony Hamilton	2500	700	700	5000	575	1750	1400	2100	14725
17	Ian McCulloch	1400	575	1400	3800	1900	719	1900	2850	14544
18	Ding Junhui	575	1400	1400	2800	1900	719	1900	3750	14444
19	Nigel Bond	1900	1400	575	2800	1400	1750	1400	2850	14075
20	Jamie Cope	1400	450	4000	900	1400	719	1400	3750	14019
21	Matthew Stevens	700	700	1900	5000	2500	1750	575	863	13988
22	Barry Hawkins	700	700	3200	1400	575	2376	1900	2850	13701
23	Stuart Bingham	1400	1400	1900	1150	2500	1750	575	2850	13525
24	Dominic Dale	450	1150	450	2300	5000	1750	1400	863	13363
25	Michael Holt	1400	1900	1400	2800	1400	1750	575	2100	13325
26	Joe Perry	1400	575	575	2800	575	3125	1400	2850	13300
27	Ken Doherty	1900	2500	2500	1400	700	719	1900	1050	12669
28	Dave Harold	1900	1150	450	2300	2500	719	575	2850	12444
29	Mark King	575	2500	1400	1150	575	1750	1400	2850	12200
30	Gerard Greene	1400	450	1150	900	575	4000	2500	863	11838
31	Michael Judge	1900	1400	450	2300	1400	2376	1150	675	11651
32	Steve Davis	3200	700	700	1400	1900	719	1900	1050	11569
33	Adrian Gunnell	1150	1150	1150	2300	1900	250	1400	2100	11400
34	Ricky Walden	1150	1400	450	2300	1150	2376	450	2100	11376
35	Andrew Higginson	4000	1900	650	1300	450	813	450	1725	11288

36	Dave Gilbert	1400	1150	325	2800	1150	1125	1150	1725	10825
37	Mark Williams	700	700	700	1400	700	1750	700	3750	10400
38	Marcus Campbell	450	1400	1150	2300	325	2376	325	1725	10051
39	Tom Ford	450	1900	1400	900	325	1750	1400	1725	9850
40	Jamie Burnett	1900	325	1150	2300	450	813	1150	1725	9813
41	John Parrott	1150	1150	450	3800	1150	250	1150	675	9775
42	Stephen Lee	700	1900	0	1400	2500	719	700	1050	8969
43	Mark Joyce	650	900	900	1800	900	1438	650	1725	8963
44	Paul Davies	325	900	900	1800	900	1438	325	2100	8688
45	Joe Jogia	325	1150	1400	1800	1150	1125	200	1350	8500
46	Liu Song	650	200	200	1800	0	3125	1150	1350	8475
47	Rory McLeod	900	900	325	2300	1150	1750	450	675	8450
48	Judd Trump	650	650	1150	2800	900	813	900	488	8351

Jak widać, subiektywne odczucia są dość dokładnie odzwierciedlane przez rzędy cyferek – równa gra Shauna Murphy'ego skutkuje świetnym wynikiem na przestrzeni całego roku. Oczywiście, nie uniknął on wpadek – ale Shanghai Masters to turniej rządzący się nieco innymi prawami niż pozostałe. O dziwo, pierwsze miejsce przypada Stephenowi Maguire'owi, który jest jednym z zawodników w czołówce, który nie przegrał w 2007 roku pierwszego meczu. Najniższe miejsce na podium przypadło Ronnie'emu O'Sullivanowi – z pewnością nie przyczyniły się do wysokiej lokaty: przegrana w pierwszym meczu Malta Cup i wycofanie się z Shanghai Masters.

Wysokie miejsca zajmują bohaterowie pierwszej części obecnego sezonu, jak Marco Fu czy Fergal O'Brien. Wysoko plasują się zawodnicy równi, nawet, jeśli nie mieli wielu spektakularnych występów – prawidłowość tę potwierdza Allister Carter.

Na przeciwnym biegunie mamy zawodników, którzy prostą drogą zmierzają do opuszczenia wygodnych miejsc rankingowych. Nic dziwnego, że np. Marka Williams zajmuje tu 37 miejsce, skoro wygrał tylko 2 z 8 pierwszych meczów w sezonie! Fatalnie prezentuje się Stephen Lee, który co prawda nie osiągnął takiego słabego wyniku. Należy jednak traktować tę statystykę z lekkim przymrużeniem oka i nie przywiązywać zbyt wielkiej wagi do takich statystyk.

Implant

TURNIEJE

TURNIEJE RANKINGOWE

Mistrzostwa Świata, 3 – 11 stycznia; kwalifikacje, etap 1

Pierwszy etap eliminacji do Mistrzostw Świata 2008 został rozegrany w dniach 3-11 stycznia br. w Prestatyn. Przez pierwsze dwa dni swoje mecz rozgrywali zawodnicy spoza Main Touru, czwórka z nich miała szansę powalczyć z zawodowcami o udział w MŚ. Jednakże, w pojedynku z zawodnikami z elity żaden z nich nie zdołał zwyciężyć. Rundzie ostatnich 96 zawodników klasę pokazali Azjaci. Liu Song pokonał 10-6 Jimmy'ego Robertsona, a Liang Wenbo wygrał 10-3 z Benem Woollastonem. Bardzo dramatyczny przebieg miał mecz Tony'ego Drago i Issary Kachaiwonga. Ostatecznie wygrał Taj, pokonując Maltańczyka 10-9. Następną rundą obfitowała w niespodzianki. Z rywalizacji odpadł uczestnik ostatnich MŚ - Joe Delaney, który musiał uznać wyższość Liu Chuanga (Chińczyk wygrał 10-5). Do kolejnej rundy awansował za to Judd Trump, który pokonał 10-4 Rodney'a Gogginsa. Niesamowitym come – backiem popisał się Alex Davies. Walijczyk Ian Preece wygrywał z nim już 7-2, ale Davies doprowadził do 9-9. W decydującej partii jednak Ian wytrzymał presję i ostatecznie zwyciężył 10-9. W tej rundzie Azjatom nie poszło najlepiej. Swoje mecze przegrali: Tian Pengfei, Xiao Guodong i Liu Song. Fin Robin Hull poddał mecz i zgłosił wniosek do WPBSA o wycofanie się z rozgrywek Main Touru z powodów zdrowotnych. Niespodzianką była przegrana Toma Forda, którego uległ Issarze Kachaiwongowi. Wygrał też Jimmy White, który ciągle ma nadzieję na utrzymanie w Main Tourze. Na krawędzi opadnięcia był Adrian Gunnell, ale ostatecznie pokonał 10-9 Iana Preecea. Finalistą turnieju Northern Ireland Trophy – Fergal O'Brien – bez większych problemów 10-4 Jamesa McBaina. Kolejne zwycięstwo zaliczył Jimmy White. Swoje mecze łatwo wygrali: John Parrott, Alan McManus, Ricky Walden, Barry Pinches, Liang Wenbo i Judd Trump. Sensacją było odpadnięcie Davida Graya, który musiał

uznać wyższość Liu Chuanga. Chińczyk wygrał już czwarty mecz z rzędu. Jeśli wygra kolejny pojedynek, zagra na MŚ. Decydujący etap eliminacji odbędzie się w dniach 7 – 10 marca w Sheffield.

Michał

Preeliminacje - runda 1		Preeliminacje - runda 2		Preeliminacje - runda 3		Runda 1	
Phil Seaton	5	Colin Mitchell	5	Colin Mitchell	5	Patrick Wallace	10
Don Newcombe	2	Phil Seaton	4				
		Les Dodd	1	David Singh	3	Sean Storey	1
		David Singh	5				
		Adam Osbourne	0	Sean Storey	5	Jimmy Robertson	10
		Sean Storey	5				
		Tony Knowles	5	Tony Knowles	0	Stephen Ormerod	5
		Ali Bassiri	1				
		Neil Selman	5	Neil Selman	4	Rodney Goggins	10
		John Wilson	1				
		Barry Stark	5	Barry Stark	5	Barry Stark	4
		Del Smith	4				
		Tony Brown	5	Tony Brown	3	Liu Chuang	10
		Chris Flight	1				
		Stephen Ormerod	wo	Stephen Ormerod	5	Colin Mitchell	0
		Paul Wykes	0				

Runda 2		Runda 3		Runda 4		Ostatnia 48	
Alex Davies	10	Ian Preece	10	Adrian Gunnell	10	Stuart Bingham	
Steve Mifsud	2	Alex Davies	9	Ian Preece	9	Adrian Gunnell	
Mark Joyce	10	Jimmy Michie	10	Michael Judge	10	Michael Holt	
Patrick Wallace	8	Mark Joyce	4	Jimmy Michie	6	Michael Judge	
James McBain	10	Marcus Campbell	9	Fergal O'Brien	10	Jamie Cope	
Kevin Van Hove	2	James McBain	10	James McBain	4	Fergal O'Brien	
Tian Pengfei	10	Mike Dunn	10	Andrew Norman	2	Dave Harold	
Ashley Wright	4	Tian Pengfei	2	Mike Dunn	10	Mike Dunn	
Munraj Pal	8	David Roe	10	Andy Hicks	10	Barry Hawkins	
Xiao Guodong	10	Xiao Guodong	5	David Roe	5	Andy Hicks	
Matt Selt	10	Jimmy White	10	Andrew Higginson	7	Mark King	
Fraser Patrick	6	Matt Selt	4	Jimmy White	10	Jimmy White	
Liu Song	10	Scott MacKenzie	10	James Wattana	8	Anthony Hamilton	
Jimmy Robertson	6	Liu Song	5	Scott MacKenzie	10	Scott MacKenzie	
Kurt Maflin	9	Paul Davies	8	John Parrott	10	Joe Perry	
Gareth Coppack	10	Gareth Coppack	10	Gareth Coppack	3	John Parrott	
Joe Jogia	4	Barry Pinches	10	Rob Milkins	4	Nigel Bond	
Michael White	10	Michael White	4	Barry Pinches	10	Barry Pinches	
Lee Spick	9	Judd Trump	10	Jamie Burnett	2	Joe Swail	
Rodney Goggins	10	Rodney Goggins	4	Judd Trump	10	Judd Trump	
Jamie O'Neill	8	Stuart Pettman	4	Rory McLeod	10	Matthew Stevens	
Martin Gould	10	Martin Gould	10	Martin Gould	8	Rory McLeod	
Liang Wenbo	10	Rod Lawler	6	Dave Gilbert	3	Ian McCulloch	
Ben Woollaston	3	Liang Wenbo	10	Liang Wenbo	10	Liang Wenbo	
Lee Walker	9	Joe Delaney	5	David Gray	5	Dominic Dale	
Liu Chuang	10	Liu Chuang	10	Liu Chuang	10	Liu Chuang	
Leo Fernandez	10	Drew Henry	2	Mark Davis	10	Gerard Greene	
Alfie Burden	4	Leo Fernandez	10	Leo Fernandez	9	Mark Davis	
David Morris	9	Robin Hull	0	Alan McManus	10	Marco Fu	
Supoj Saenla	10	Supoj Saenla	w	Supoj Saenla	2	Alan McManus	
Tony Drago	9	Tom Ford	5	Ricky Walden	10	Mark Allen	
Issara Kachaiwong	10	Issara Kachaiwong	10	Issara Kachaiwong	4	Ricky Walden	

Najwyższe brejki:
139 Patrick Wallace

138 Leo Fernandez (rekord życiowy)

136 Liang Wenbo
 135 Rod Lawler
 132 Andy Hicks
 129 Alex Davies
 127 Xiao Guodong
 126 Rob Milkins
 122 Rory McLeod
 119 Adrian Gunnell
 118 Michael White
 113 Patrick Wallace
 112 Jamie Burnett
 112 Liang Wenbo
 112 Fergal O'Brien
 110 Tom Ford
 109 Steve Mifsud

109 Munraj Pal
 108 Liu Chuang
 106 David Roe
 105 Marcus Campbell
 104 Tian Pengfei
 103 Patrick Wallace
 103 Andy Hicks
 103 Jamie O'Neill
 102 Ian Preece
 101 Ian Preece
 101 James McBain
 101 Jimmy White
 101 Liang Wenbo
 100 Ian Preece
 100 Alex Davies

The Masters, 13 – 20 stycznia 2008 roku; turniej główny

Tegoroczny turniej wydawał się być przypisany do Ronnie'ego O'Sullivan. Nie wolno było jednak zapomnieć o pozostałych z wielkiej trójki tego sezonu – Stephenie Maguirze i Shaunie Murphy'm. Dobrą formę zdawał się odzyskiwać Mark Selby, jednak stawianie go w roli głównego faworyta do zwycięstwa raczej byłoby nieco nieuzasadnione. Pierwsza runda zapowiadała kilka hitów – O'Sullivan – Maguire czy Ding – Higgins, ale jednocześnie potencjalnie nieciekawe mecze, jak choćby Dott – Lee czy Doherty – Williams. Jednak snookerzyści po raz kolejny pokazali, ile są warte przewidywania sympatyków snookera przed turniejem, a sam turniej można śmiało nazwać imprezą niespodzianek.

Implant

Runda dzikich kart		1/8 finału		Ćwierćfinały		Półfinały		Finał			
		Ronnie O'Sullivan	5	Stephen Maguire	5	Mark Selby	6	Mark Selby	10		
		Stephen Maguire	6								
		Stephen Hendry	5	Mark Selby	6	Ken Doherty	5				
		Mark Selby	6								
		Ken Doherty	6	Ken Doherty	6						
		Mark Williams	2								
		Shaun Murphy	6	Shaun Murphy	5	Stephen Lee	6	Stephen Lee	3		
		Ali Carter	3								
		Graeme Dott	5	Stephen Lee	6						
		Stephen Lee	6								
Ryan Day	6	Peter Ebdon	6	Peter Ebdon	1					Marco Fu	2
Barry Hawkins	2	Ryan Day	4								
Steve Davis	2	Neil Robertson	5	Marco Fu	6						
Marco Fu	6	Marco Fu	6								
		John Higgins	4	Ding Junhui	3						
		Ding Junhui	6								

Runda dzikich kart:

Ryan Day 6-2 Barry Hawkins 70(49)-8, 80(63)-38(33), 67-11, 41-58, 113(113)-0, 50-91(73), 77(55)-0, 121(120)-4
Steve Davis 2-6 Marco Fu 22-64(37), 26-66(51), 79(62)-0, 12-77(76), 66(50)-16, 20-104(104), 37-61, 0-67(67)

1/8 finału:

Ronnie O'Sullivan 5-6 Stephen Maguire 63(48)-84(56), 72(68)-47(47), 17-112(103), 0-84(84), 50-64, 117(112)-8, 72(72)-7, 16-58(36), 106(66,40)-19, 83(64)-0, 47(47)-62(49)
Stephen Hendry 5-6 Mark Selby 74(34)-1, 14-77(36,33), 26-65(42), 68-36, 72(60)-12, 59-58, 44(44)-68(45), 105(105)-8, 42-69, 0-111(62,49), 4-64(41)
Ken Doherty 6-2 Mark Williams 12-118(118), 27-90(69), 101(101)-0, 78(42)-38, 89(89)-0, 81(33,34)-53(53), 75(68)-13, 79(33,46)-13
Shaun Murphy 6-3 Ali Carter 67(44)-75, 29-71(37), 87(66)-15, 72(35)-1, 38-77(77), 73(73)-13, 60(44)-23, 67-32, 68(65)-55(54)

Graeme Dott 5-6 Stephen Lee 79(78)-1, 107(107)-4, 68(45)-56, 28-61, 0-80(80), 66-1, 78(63)-31, 23-77(37), 27-60, 31-92(39,41), 61(61)-64(64)
Peter Ebdon 6-4 Ryan Day 92(92)-40(40), 29-69, 39-90(36), 106(48,42)-0, 76(76)-9, 107(57,50)-32, 23-60(50), 24-91(57), 81(55)-0, 67(66)-32
Neil Robertson 5-6 Marco Fu 68(63)-29, 118(118)-0, 39(39)-89(80), 58-77(71), 0-91(69), 2-108(100), 77-46, 56-21, 31-78(36), 70(53)-40, 43(41)-55
John Higgins 4-6 Ding Junhui 72(71)-17, 39(39)-74(74), 73(73)-47(41), 69(46)-22, 10-73(54), 0-135(135), 87(62)-16, 1-96(96), 32-81(44), 74-83

Ćwierćfinały:

Stephen Maguire 5-6 Mark Selby 8-65(58), 75(62)-68(68), 105(105)-0, 76(33,31)-12, 4-82(42), 70(67)-24, 59(59)-63, 64(44)-48(37), 19-65(55), 0-104(103), 0-91(37,54)
Shaun Murphy 5-6 Ken Doherty 79(79)-4, 27-82(46), 87(62)-24, 86(36,50)-0, 74(42)-40(40), 4-90(56), 53-33, 0-141(141), 4-114(114), 70(70)-52(52), 0-131(123)
Peter Ebdon 1-6 Stephen Lee 7-90(40,40), 35-82(41,41), 48(48)-89(89), 34-80(54), 32-71, 0-105(105), 39-84(61),
Ding Junhui 3-6 Marco Fu 44-54, 86(48,36)-21, 117(87)-17, 13-100(93), 67-36, 50(50)-62(62), 0-86(86), 0-73(51), 25-74(41)

Półfinały:

Ken Doherty 5-6 Mark Selby 1-76(54), 65(52)-20, 69(42)-28, 0-102(33,69), 8-76(61), 1-108(107), 61-42(35), 68-50(47), 1-73(31,32), 99(79)-29, 31-102(36)
Stephen Lee 6-2 Marco Fu 68(68)-0, 22-99(84), 67(66)-6, 78(69)-1, 66-67(43), 77(77)-4, 67(62)-31, 69-5

Finał:

Mark Selby 10-3 Stephen Lee 50(37)-59(41), 124(124)-4, 88(88)-0 21-77(36), 13-61, 76(43)-16, 79(60)-1, 73(45)-9, 132(132)-0, 76(38)-32, 72-52(32), 125(125)-5, 141(141)-0

Najwyższe brejki:

141 Mark Selby	112 Ronnie O'Sullivan
141 Ken Doherty	107 Graeme Dott
135 Ding Junhui	107 Mark Selby
132 Mark Selby	105 Stephen Hendry
125 Mark Selby	105 Peter Ebdon
124 Mark Selby	105 Stephen Maguire
123 Ken Doherty	104 Marco Fu
120 Ryan Day	103 Stephen Maguire
118 Mark Williams	103 Mark Selby
118 Neil Robertson	101 Ken Doherty
114 Ken Doherty	100 Marco Fu
113 Ryan Day	

Turniej SAGA Insurance Masters został rozegrany w dniach 13 - 20 stycznia 2008 w Londynie, w Wembley Arena. Był to turniej nierankingowy, mimo to uznawany jest za jeden z najbardziej prestiżowych snookerowym kalendarzu i jednocześnie pierwszy turniej w tym roku z udziałem najlepszej szesnastki.

Na zwycięzcę turnieju wielu typowało Ronniego O'Sullivana, ponieważ grał on przed własną publicznością. Jednak już w fazie najlepszej 16 nie zabrakło niespodzianek - Ronnie O'Sullivan przegrał swój pierwszy mecz w tym turnieju ze Stephenem Maguire'em 6-5. Niespodzianka nie byłaby aż tak wielka, gdyby nie fakt, że miesiąc wcześniej w turnieju UK Championship Ronnie O'Sullivan pokonał Maguire'a w finale i to aż 10-2! To był koniec marzeń fanów Ronniego, aby zdobył on potrójną koronę. Kolejną niespodzianką było wyeliminowanie przez Stephena Lee Graeme'a Dotta. Jak się okazało, Dott nie miał wielkiego powodu do wstydu, ponieważ Lee okazał się być finalistą tego turnieju. Kolejnym pojedynkiem zakończonym wynikiem 6-5 w tej fazie turnieju był mecz Marka Selby'ego z kilkakrotnym Mistrzem Świata - Stephenem Hendrym. Taki rezultat nie był już jednak zaskoczeniem dla kibiców snookera - Hendry już od dłuższego czasu jest w słabej formie.

Ćwierćfinałowe mecze również nie zakończyły się bez niespodzianek - Ken Doherty, w fioletowej koszuli i niecodziennych jak na snookerzystę butach, pokonał jednego z najrówniej grających zawodników - Shauna Murphy'ego. W tym sezonie Ken Doherty gra słabiej, więc pokonanie przez niego Williama w pierwszej fazie turnieju 6-2 było sporym osiągnięciem. Ponad to Ken Doherty wbił w tym meczu najwyższego breaka w

turnieju - 141 punktów. W innym ćwierćfinałowym meczu Stephen Lee wygrał z Peterem Ebdonem aż 6-1. Nawet patrząc na sam wynik można stwierdzić, że Ebdon przegrał trochę na własne życzenie. Pozostałe dwa ćwierćfinały to zwycięstwo Marka Selby'ego nad Stephenem Maguirem (6-5) i wygrana Marco Fu nad Dingiem Junhui'em 6-3. Kiedy Marco Fu awansował do półfinału, możliwe było, aby został pierwszym zawodnikiem grającym od rundy dzikich kart, który zwyciężył turniej The Masters. Jednak tak się nie stało. Marco Fu, faworyt meczu półfinałowego ze Stephenem Lee, przegrał spotkanie. I nie był to wyrównany mecz – wynik brzmi 6-2 na korzyść Anglika. Mało kto spodziewał się takiego przebiegu tego turnieju. Już skład półfinałowy był dużym zaskoczeniem. Kto by pomyślał, że w półfinale zagrają Doherty i Lee. Mniejszym zaskoczeniem była obecność Fu i Selby'ego. Ten drugi dał powody do radości swoim fanom (fankom?), pokonując w drugim półfinale Kena Doherty'ego 6-5.

W finale spotkali się Mark Selby i... Stephen Lee. Niespodziewany finalista po pierwszej sesji meczu finałowego przegrywał 3-5, a w drugiej nie udało mu się wygrać ani jednego frejma z Markiem Selbym i mecz zakończył się wynikiem 10-3. Jednak Lee, pokonując w półfinale Azjatę pokazał, że w finale nie znalazł się przez przypadek. Fu to przecież zwycięzca tegorocznego Grand Prix. W ostatnim frejmie finału Mark Selby wbił w breaku 141 punktów, wyrównując najwyższego breaka w turnieju, którego w ćwierćfinale wbił Ken Doherty. Selby miał z tego jeszcze większą radość, ponieważ do tej pory jego najwyższym breakiem w karierze było 139 punktów i udało mu się poprawić to osiągnięcie o dwa punkty.

Domino

Zarobki w turnieju:

155 000 £ – Mark Selby

68 000 £ – Stephen Lee

39 000 £ – Ken Doherty

34 000 £ – Marco Fu

16 000 £ – Stephen Maguire, Shaun Murphy, Peter Ebdon, Ding Junhui

12 000 £ – Ronnie O'Sullivan, Stephen Hendry, Mark Williams, Ali Carter, Graeme Dott, Ryan Day, Neil Robertson, John Higgins, Steve Davis

2 000 £ – Barry Hawkins

China Open, 23 – 25 stycznia 2008 roku; kwalifikacje

Eliminacje do turnieju China Open odbyły się w dniach 22-25 stycznia w Prestatyn.

Swój mecz łatwo wygrał Liu Song, który pokonał 5-1 innego Azjatę, Supoja Seanlę. Niespodzianką jest odpadnięcie Lianga Wenbo, który musiał uznać wyższość Steva Mifsuda. Najmłodszy zawodnik Main Touru - Michael White po zaciętej walce pokonał Munraja Pala 5-4. Przegrany w tym meczu wbił jednak 144 punkty w brejku co było najlepszym osiągnięciem tych eliminacji. W kolejnej rundzie, zgodnie z oczekiwaniami swoje mecze wygrali: Barry Pinches, David Roe i Judd Trump. Fatalnie spisał się Jimmy White, który nie potrafił wygrać nawet frejma z Leo Fernandezem. Dwaj Chińczycy,

grający nadal w eliminacjach, awansowali do trzeciej rundy kwalifikacji. Przegrali za to Tony Drago i Michael White (oba po 3-5). Wolny los dostał Kurt Maflin, ponieważ miał grać z Robinem Hullem, ale on wycofał się z rozgrywek Main Touru z przyczyn zdrowotnych. Do kolejnej rundy awansował finalista turnieju Northern Ireland Trophy 2007 – Fergal O'Brien, który łatwo wygrał z Juddem Trumpem. John Parrott zmiotł Liu Songa, nie oddając mu żadnego frejma.

Po raz kolejny słabą formę pokazali Alan McManus i James Wattana, którzy przegrali swoje pierwsze mecze. Niespodziewanie odpadł Adrian Gunnell, który przegrał z Drew Henrym 4-5. Na tym etapie swoją przygodę zakończył też Chińczyk - Liu Chuang – którego pokonał Andrew Higginson 5-3. Bez większych kłopotów do kolejnej rundy awansowali Robert Milkins i Jamie Burnett. Czarnoskóry zawodnik – Rory McLeod – wygrał 5-3 z Tomem Fordem.

W decydującej fazie eliminacji sensacyjnie przegrali: Michael Holt, Gerard Greene i Anthony Hamilton, za to wygrane Jamie'ego Copę, Barry'ego Hawkinsa i Nigela Bondę nie należą do niespodzianek. Pojedynek dwóch solidnych zawodników, Iana McCullocha i Fergala O'Briena zakończył się zdecydowanie lepiej dla Irlandczyka, który zwyciężył 5-2. Najbardziej dramatycznym meczem pierwszej części fazy czwartej rundy kwalifikacji było spotkanie Matthew Stevensa z Andrew Higginsonem. Zaczęło się pięknym brekiem w wysokości 138 punktów ze strony Anglika. Potem zawodnicy grali frejm za frejm i ostatecznie po ponad 4 godzinach rywalizacji zwyciężył Walijczyk. W drugiej serii gier faworyci nie zawiedli, chociaż kilku z nich znalazło się w tarapatach. Na dobry początek Dave Harold rozgromił Lee Spicka 5-0. Łatwe zwycięstwa

zaliczyli Joe Perry, Mark King i Joe Swail. Każdy z nich wygrał po 5-2. Stuart Bingham z kolei wygrał z Paułem Daviesem 5-3.

Duże kłopoty mieli Mark Allen i Marco Fu. Irlandczyk prowadził 4-2 z Henrym, ale przeciwnik doprowadził do wyrównania. Ostatecznie jednak Allen wytrzymał presję i pokonał Anglika 5-4. Rory McLeod przysporzył Marco Fu dużo kłopotów. Zawodnik pochodzący z Jamajki prowadził 4-3, ale zwycięzca Grand Prix wygrał dwa kolejne frejmy i awansował do turnieju głównego China Open. Na koniec Ricky Walden pokonał 5-4 Dominica Dale'a. Turniej główny odbędzie się w dniach 24-30 marca w Pekinie. Zagra w nim najlepsza 16 światowego rankingu i zwycięzcy decydującej fazy eliminacji.

Michał

Runda 1		Runda 2		Runda 3		Runda 4		Ostatnia 32	
Joe Jogia	5	Barry Pinches	5	David Gray	3	Michael Holt	2	Graeme Dott	
Gareth Coppack	1	Joe Jogia	2	Barry Pinches	5	Barry Pinches	5	Barry Pinches	
James McBain	5	David Roe	5	Andy Hicks	4	Nigel Bond	5	Stephen Lee	
Kevin Van Hove	1	James McBain	4	David Roe	5	David Roe	3	Nigel Bond	
Mark Joyce	5	Judd Trump	5	Fergal O'Brien	5	Ian McCulloch	2	Stephen Maguire	
Supoj Saenla	1	Mark Joyce	4	Judd Trump	1	Fergal O'Brien	5	Fergal O'Brien	
Liu Song	5	Ian Preece	2	John Parrott	5	Barry Hawkins	5	Stephen Hendry	
Alfie Burden	0	Liu Song	5	Liu Song	0	John Parrott	1	Barry Hawkins	
Kurt Maflin	5	Robin Hull	0	Alan McManus	0	Jamie Cope	5	Peter Ebdon	
Xiao Guodong	3	Kurt Maflin	w	Kurt Maflin	5	Kurt Maflin	1	Jamie Cope	
Matt Selt	5	Marcus Campbell	5	Andrew Norman	1	Anthony Hamilton	1	Mark Williams	
Fraser Patrick	1	Matt Selt	0	Marcus Campbell	5	Marcus Campbell	5	Marcus Campbell	
Tian Pengfei	2	Joe Delaney	4	Andrew Higginson	5	Matthew Stevens	5	Ryan Day	
Liu Chuang	5	Liu Chuang	5	Liu Chuang	3	Andrew Higginson	4	Matthew Stevens	
Munraj Pal	4	Mike Dunn	5	Dave Gilbert	2	Gerard Greene	3	Ken Doherty	
Michael White	5	Michael White	3	Mike Dunn	5	Mike Dunn	5	Mike Dunn	
Lee Spick	5	Rod Lawler	1	Mark Davis	3	Dave Harold	5	Shaun Murphy	
Ashley Wright	1	Lee Spick	5	Lee Spick	5	Lee Spick	0	Dave Harold	
David Morris	5	Scott MacKenzie	3	Rob Milkins	5	Joe Perry	5	Ding Junhui	
Ben Woollaston	3	David Morris	5	David Morris	0	Rob Milkins	2	Joe Perry	
Tony Drago	5	Paul Davies	5	James Wattana	2	Stuart Bingham	5	Ali Carter	
Jimmy Robertson	3	Tony Drago	3	Paul Davies	5	Paul Davies	3	Stuart Bingham	
Alex Davies	5	Drew Henry	5	Adrian Gunnell	4	Mark Allen	5	Neil Robertson	
Rodney Goggins	2	Alex Davies	2	Drew Henry	5	Drew Henry	4	Mark Allen	
Jamie O'Neill	5	Tom Ford	5	Rory McLeod	5	Marco Fu	5	Ronnie O'Sullivan	
Martin Gould	4	Jamie O'Neill	2	Tom Ford	3	Rory McLeod	4	Marco Fu	
Lee Walker	0	Jimmy Michie	5	Ricky Walden	5	Dominic Dale	4	Mark Selby	
Issara Kachaiwong	w	Issara Kachaiwong	4	Jimmy Michie	3	Ricky Walden	5	Ricky Walden	
Liang Wenbo	3	Stuart Pettman	5	Michael Judge	3	Mark King	5	Steve Davis	
Steve Mifsud	5	Steve Mifsud	2	Stuart Pettman	5	Stuart Pettman	2	Mark King	
Leo Fernandez	5	Jimmy White	0	Jamie Burnett	5	Joe Swail	5	John Higgins	
Patrick Wallace	2	Leo Fernandez	5	Leo Fernandez	1	Jamie Burnett	2	Joe Swail	

Najwyższe brejki:

144 Munraj Pal (rekord życiowy)
 138 Andrew Higginson
 134 Jamie Cope
 131 James McBain
 130 Liu Chuang
 128 Mike Dunn
 128 Mark Allen
 125 Jimmy Michie
 120 Barry Pinches
 119 Jamie O'Neill (rekord życiowy)
 119 Anthony Hamilton
 114 Liu Song
 113 David Roe
 113 Michael White
 112 David Morris

110 Michael Holt
 104 Leo Fernandez
 104 Stuart Pettman
 104 Liu Chuang
 104 Dave Harold
 103 Matt Selt
 103 Matt Selt
 102 Matt Selt
 101 Liu Chuang
 101 Marco Fu
 101 Marco Fu
 100 Michael Judge
 100 Lee Spick
 100 Fergal O'Brien
 100 Ian McCulloch

Welsh Open, 26 – 28 stycznia; kwalifikacje

Eliminacje do turnieju Welsh Open, rozgrywanego w Newport, odbyły się jak zwykle w Prestatyn, w dniach 26 – 28 stycznia 2008. Zostało rozegranych 48 meczów (a właściwie 47, walkower Robina Hulla, który musiał zakończyć karierę). 64 zawodników walczyło o 16 miejsc w turnieju głównym. W pierwszej rundzie ciekawie zapowiadał się mecz dwóch młodych zawodników – Alexa Daviesa i Michaela White'a. Nie tylko się zapowiadał ciekawie, ale taki w rzeczywistości był. Nie padł co prawda żaden break powyżej stu punktów, ale za to mogliśmy obserwować dziewięć framów w tym pojedynku. Faworyt publiczności, doskonale znany i lubiany Michael White niestety po raz kolejny przegrał, i to już w pierwszym swoim meczu. Bardzo za to

cieszy zwycięstwo Tony'ego Drago w tej samej rundzie i wbicie 123 punktów w jednym podejściu. Na ostudzenie emocji, można zaryzykować stwierdzenie, że grał z najgorszym zawodnikiem w Main Tourze – Kevinem van Hove. Mogliśmy też obserwować pojedynek dwóch Azjatów – Liu Songa doskonale zapamiętanego z turnieju Grand Prix – oraz Xiao Guodonga. Bez większych problemów wygrał Liu, stosunkiem frejmów 5-2. W drugiej rundzie, pogromca Michaela White'a, Alex Davies, nie zdobył nawet frejma w meczu z Davidem Roe. Wydawało się, że miejsce w 3 rundzie zawodów zapewni sobie Tony Drago, który prowadził już z Joe Delaneyem 4:3, jednak ostatnie 2 frejmy przegrał i musiał zadowolić się porażką w drugiej rundzie. Do następnej rundy bez problemów awansowali Jimmy White, Judd Trump i Tom Ford. Ostatnia, trzecia runda zawodów, była najciekawszą ze wszystkich rozegranych. Padło wiele nieoczekiwanych wyników i zwycięstw niefaworyzowanych snookerzystów. Warto zwrócić uwagę na świetną postawę Tiana Pengfeia, który aby pojechać do Newport musiał wygrać 3 pojedynki. I wygrał. Dobrze spisujący się w tym sezonie Liang Wenbo nieco niemile zaskoczył swoich kibiców, przegrywając w finałowej rundzie 2-5 z Andrew Normanem. Prawdziwy horror urządził sobie John Parrott, który po wielkich męczarniach pokonał 5-4 Mike'a Dunna. Sporymi niespodziankami były porażki Toma Forda (z Adrianem Gunnellem), Ricky'ego Waldena (z Marcusem Campbellem) oraz Davida Graya (z Davidem Roe), a prawdziwą sensacją była porażka Fergana O'Briena z Drew Henrym. Niestety, również Jimmy White dość gładko przegrał, z Andrew Higginsonem. W całych eliminacjach padło tylko 11 brejków stupunktowych (w eliminacjach China Open aż 30, ale tam była grana jedna runda więcej). Najciekawsze pary pierwszej rundy turnieju głównego to: Matthew Stevens – Tian Pengfei, Joe Swail – Judd Trump, Joe Perry – John Parrott, Marco Fu – Adrian Gunnell, Ian McCulloch – Drew Henry oraz Mark Allen – David Gilbert.

Snooker!

Runda 1		Runda 2		Runda 3		Runda 4	
Joe Jogia	3	Jimmy Michie	5	Rob Milkins	2	Jamie Cope	
Alfie Burden	5	Alfie Burden	2	Jimmy Michie	5	Jimmy Michie	
Tian Pengfei	5	Scott MacKenzie	4	Rory McLeod	3	Matthew Stevens	
Steve Mifsud	3	Tian Pengfei	5	Tian Pengfei	5	Tian Pengfei	
Liang Wenbo	5	Paul Davies	1	Andrew Norman	5	Mark King	
Ashley Wright	2	Liang Wenbo	5	Liang Wenbo	2	Andrew Norman	
Lee Walker	2	Judd Trump	5	Andy Hicks	2	Joe Swail	
Martin Gould	5	Martin Gould	1	Judd Trump	5	Judd Trump	
David Morris	5	Mike Dunn	5	John Parrott	5	Joe Perry	
Gareth Coppack	1	David Morris	2	Mike Dunn	4	John Parrott	
Matt Selt	5	Barry Pinches	1	Mark Davis	3	Stuart Bingham	
Ben Woollaston	1	Matt Selt	5	Matt Selt	5	Matt Selt	
Liu Song	5	Tom Ford	5	Adrian Gunnell	5	Marco Fu	
Xiao Guodong	2	Liu Song	1	Tom Ford	2	Adrian Gunnell	
Leo Fernandez	5	Drew Henry	5	Fergal O'Brien	4	Ian McCulloch	
Fraser Patrick	2	Leo Fernandez	4	Drew Henry	5	Drew Henry	
Munraj Pal	3	Stuart Pettman	5	Michael Judge	5	Nigel Bond	
Patrick Wallace	5	Patrick Wallace	2	Stuart Pettman	2	Michael Judge	
James McBain	3	Jimmy White	5	Andrew Higginson	5	Anthony Hamilton	
Rodney Goggins	5	Rodney Goggins	1	Jimmy White	2	Andrew Higginson	
Kurt Maflin	5	Ian Preece	5	David Gilbert	5	Mark Allen	
Issara Kachaiwong	4	Kurt Maflin	1	Ian Preece	1	David Gilbert	
Tony Drago	5	Joe Delaney	5	Jamie Burnett	2	Michael Holt	
Kevin Van Hove	1	Tony Drago	4	Joe Delaney	5	Joe Delaney	

Mark Joyce	5	Robin Hull	0	Alan McManus	5	Dominic Dale	
Jimmy Robertson	4	Mark Joyce	w	Mark Joyce	1	Alan McManus	
Jamie O'Neill	5	Rod Lawler	5	James Wattana	2	Dave Harold	
Liu Chuang	2	Jamie O'Neill	4	Rod Lawler	5	Rod Lawler	
Lee Spick	5	Marcus Campbell	5	Ricky Walden	4	Gerard Greene	
Supoj Saenla	1	Lee Spick	4	Marcus Campbell	5	Marcus Campbell	
Alex Davies	5	David Roe	5	David Gray	1	Barry Hawkins	
Michael White	4	Alex Davies	0	David Roe	5	David Roe	

Najwyższe brejki:

134 Stuart Pettman
128 Munraj Pal
126 Judd Trump
123 Tony Drago
122 Liang Wenbo
113 Issara Kachaiwong

112 Ian Preece
109 Tom Ford
105 David Roe
104 Jimmy Michie
100 Lee Walker

RANKING PROWIZORYCZNY – ANALIZA

Spostrzegawczy czytelnik z pewnością zauważył już pierwszą zmianę w tym dziale – w tytule zrezygnowaliśmy ze słowa *krótka*. Dlaczego? Nie chodzi nam o rozległość podsumowania. Eliminacje do Mistrzostw Świata spowodowały znaczące przetasowania w dolnych rejonach rankingu. Niektórzy z zawodników odrodzili się niczym feniks z popiołów (Jimmy White), inni odbudowali swoje szanse na utrzymanie w Main Tourze (Liu Chuang), kolejni zaś wykorzystali szansę do poprawienia swojej pozycji w walce o pierwszą szesnastkę (Fergal O'Brien). Byli jednakże i tacy, dla których eliminacje do Mistrzostw coraz szerzej otwały bramy do wypadnięcia z Main Touru (Tony Drago, James Wattana) lub potwierdziły słabą formę w trwającym sezonie (Andrew Higginson).

Nasze zestawienie przyjmuje tym razem nieco odmienny kształt niż to, do którego się przyzwyczailiśmy. Zdecydowaliśmy się wprowadzenie dwóch nowych kolumn. Pierwsza z nich – *Sezon 07/08* – określa punkty rankingowe, które dany zawodnik zdobył w aktualnie trwającym sezonie. Kolejna – *M (jedn.)* – mówi o pozycji w aktualnym rankingu jednorocznym. Trzecia – oznaczona enigmatycznie jako *M*

(jedn.>64) – jest wprowadzona ze względu na łatwość oceny szans poszczególnych zawodników na pozostanie w Main Tourze. Przypomnijmy, do przyszłorocznego cyklu kwalifikują się 64 najlepsi zawodnicy w rankingu oficjalnym na koniec sezonu i pierwsza ósemka w rankingu jednorocznym spoza tej 64. Pozostałe 24 miejsca przeznaczone są dla zwycięzców cyklu PIOS, triumfatorów Amatorskich Mistrzostw Świata i mistrzostw kontynentów oraz zawodników nominowanych przez WPBSA i krajowe federacje. Na podstawie tych kryteriów stworzyliśmy kolumnę *Sezon 08/09*, która sygnalizuje, czy zawodnik pozostałby w Main Tourze w chwili obecnej. Kosztem tych czterech nowych statystyk, zdecydowaliśmy się na niepublikowanie punktacji pierwszych czterech turniejów obecnego sezonu, różnicy pomiędzy aktualnie zajmowanym miejscem w rankingu prowizorycznym a miejscem na początku sezonu oraz tegoż miejsca i takiej (bądź minimalnie zmienionej) formuły będziemy trzymać się aż do zakończenia sezonu. Kolorem czerwonym oznaczyliśmy te wartości, które mogą ulec zmianie.

Początkowo zastanawialiśmy się nawet nad publikacją tego rankingu bez pierwszych 32 zawodników. Dlaczego? Tylko dwóch spośród uczestników pierwszego etapu kwalifikacji do MŚ zajmuje miejsca w tej sekcji rankingu. Czy zatem prawdziwe jest twierdzenie, mówiące o trzęsieniu ziemi w rankingu pod koniec sezonu? Paradoksalnie, na tę chwilę miejsce w pierwszej szesnastce traci tylko trójka zawodników. Jednakże, kiedy wymienić te nazwiska (Steve Davis, Stephen Lee, Mark Williams), wydaje się, że są oni przypisani do tego grona od zawsze, tak jak wydawał się mieć wśród najlepszych szesnastu na świecie etat

Alan McManus czy Matthew Stevens. Trzeba wziąć pod uwagę, że jeśli zawodnicy z pierwszych miejsc drugiej szesnastki utrzymają tendencję, jaką zapoczątkowali w pierwszej części sezonu, przetasowania powinny być znaczne.

Efektownie pną się w rankingu młode wilki, na czele których stoją tacy zawodnicy, jak Jamie Cope czy Judd Trump. Może się wydawać, że ich kariera stoi w miejscu, jednakże nic bardziej mylnego – są na etapie wypracowywania pozycji pod kątem coraz krótszych gier eliminacyjnych, by mając do przejścia jedną, góra dwie rundy, móc jak równy z równym walczyć z zawodnikami ze ścisłej światowej czołówki. Idą śladem wytyczonym przez Neila Robertsona czy Dinga Junhui i wiele wskazuje na to, że mają szansę nawiązać do ich już niemalych sukcesów.

Zostawmy jednak najsilniejszych zawodników, skupmy się na tych, którzy pracowicie walczą o marne rankingowe punkty, a o karierze w fazie telewizyjnej mogą tylko pomarzyć. Styczeń był miesiącem eliminacji, a te okazały się dla wielu zawodników ostatnimi meczami w Main Tourze w tym sezonie. Utrzymanie w Main Tourze okazało się być zadaniem ponad siły dla takich zawodników, jak James Wattana (66 miejsce, w obecnym sezonie rozstawiany z numerem 33), Joe Jorgia (68) czy Tony Drago (73, żegnamy ostatniego Maltańczyka w Main Tourze), Bliski wypadnięcia jest Drew Henry, któremu jednak najprawdopodobniej wystarczy jedno zwycięstwo (w Welsh Open, turnieju ostatniej szansy, zagra z Ianem McCullochem) do utrzymania w elicie, a druga wygrana dałaby mu absolutną pewność utrzymania (w kolejce czeka Shaun Murphy, a on nie zwykł przegrywać w pierwszych rundach). Ku wielkiej radości rzeszy fanów, dzięki świetnej postawie w eliminacjach do Mistrzostw Świata, w elicie utrzymał się Jimmy White, a jeśli pokona Marka Kinga w najbliższym spotkaniu, to ma szansę nie być rozstawianym w pierwszej rundzie każdego turnieju eliminacyjnego. Daleki od pozostania w MT był za to w tym sezonie Michael White, nadzieja walijskiego snookera – zakończył sezon na słabutkiej, 90 pozycji. Warto zauważyć utrzymanie jednego z tegorocznych debiutantów – Martina Goulda – który wslawił się przede wszystkim pokonaniem Matthew Stevensa w Northern Ireland Trophy.

Gwoli dopełnienia statystycznego obowiązku publikujemy listę zawodników, których występów w Main Tourze jesteśmy pewni:

• Ronnie O'Sullivan	• Dominic Dale	• Tom Ford
• Stephen Maguire	• Stuart Bingham	• Liang Wenbo
• Shaun Murphy	• Stephen Lee	• David Gray
• John Higgins	• Steve Davis	• Robert Milkins
• Mark Selby	• Barry Hawkins	• Liu Song
• Neil Robertson	• Michael Judge	• Andrew Norman
• Peter Ebdon	• Gerard Greene	• David Roe
• Ding Junhui	• Anthony Hamilton	• Barry Pinches
• Graeme Dott	• Dave Harold	• Ian Preece
• Stephen Hendry	• Ricky Walden	• Andy Hicks
• Ryan Day	• Mark Williams	• Paul Davies
• Allister Carter	• Michael Holt	• Mark Joyce
• Marco Fu	• Adrian Gunnell	• Joe Delaney
• Matthew Stevens	• Alan McManus	• Mark Davis
• Joe Perry	• John Parrott	• Stuart Pettman
• Ken Doherty	• Andrew Higginson	• Martin Gould
• Fergal O'Brien	• David Gilbert	• David Morris
• Jamie Cope	• Rory McLeod	• Jimmy White
• Mark Allen	• Judd Trump	• Lee Spick
• Joe Swail	• Marcus Campbell	• Scott MacKenzie
• Mark King	• Jamie Burnett	• Matt Selt
• Ian McCulloch	• Jimmy Michie	• Patrick Wallace
• Nigel Bond	• Mike Dunn	

Ci zaś, którzy nie mają już szans na utrzymanie, to:

• James Wattana	• Xiao Guodong	• Michael White
• Joe Jorgia	• Robin Hull	• Jimmy Robertson
• Tony Drago	• Munraj Pal	• Ben Woollaston
• Leo Fernandez	• Gareth Coppack	• Patrick Fraser
• Jamie O'Neill	• Alex Davies	• Kevin Van Hove
• Kurt Maflin	• Lee Walker	• Steve Mifsud
• Alfie Burden	• Issara Kachaiwong	• Ashley Wright

Trzeba pamiętać, że mogą oni uzyskać dzikie karty od WPBSA lub narodowych lub kontynentalnych federacji.

Poniższa siódemka walczy jeszcze o zapewnienie sobie miejsca w elicie w najbliższym sezonie:

- Rod Lawler – tu mamy kilka opcji, jednakże są one na tyle mało prawdopodobne, że chwilowo je pominiemy; jeśli po Welsh Open Lawler nie będzie pewny utrzymania, na pewno napiszemy, co musi zrobić (a właściwie, co muszą zrobić jego rywale), by pozostać w Main Tourze
- Tian Pengfei – musi wygrać przynajmniej dwa mecze w Welsh Open (ze słabym w tym sezonie Matthew Stevensem, później ewentualnie z Allisterem Carterem)
- Drew Henry – jedno zwycięstwo w Welsh Open (z Ianem McCullochem) daje mu w najgorszym przypadku ex aequo ostatnie miejsce, upoważniające do kwalifikacji na podstawie listy jednorocznej
- Liu Chuang – musi wygrać dwa mecze w Mistrzostwach Świata – ostatni mecz w eliminacjach gra z Dominikiem Dale'em (po wygranej na początku sezonu nie zachwyca), jeśli zwycięży, musi liczyć na szczęśliwe losowanie
- Rodney Goggins – odpada wtedy, kiedy Tian Pengfei i Liu Chuang pozostają w Main Tourze, a Drew Henry wygra więcej niż jeden mecz w Welsh Open
- James McBain – odpada wtedy, kiedy z trójki Tian Pengfei, Liu Chuang, Drew Henry w MT utrzymuje się przynajmniej dwóch snookerzystów
- Supoj Saenla – odpada wtedy, kiedy przynajmniej jeden zawodnik z trójki Tian Pengfei, Liu Chuang, Drew Henry pozostaje w cyklu

M	Zawodnik	Sezon 06/07	WO	CO	MŚ	Razem	Sezon 07/08	M (jedn.)	M (jedn.>64)	Main Tour
1	Ronnie O'Sullivan	20750	700	700	1400	39250	18500	1		ZOSTAJE
2	Stephen Maguire	19550	700	700	1400	37625	18075	2		ZOSTAJE
3	Shaun Murphy	21350	700	700	1400	36850	15500	3		ZOSTAJE
4	John Higgins	23100	700	700	1400	31925	8825	27		ZOSTAJE
5	Mark Selby	18275	700	700	1400	31525	13250	5		ZOSTAJE
6	Neil Robertson	20550	700	700	1400	29350	8800	30		ZOSTAJE
7	Peter Ebdon	18000	700	700	1400	28175	10175	19		ZOSTAJE
8	Ding Junhui	16325	700	700	1400	27394	11069	11		ZOSTAJE
9	Graeme Dott	18675	700	700	1400	27144	8469	33		ZOSTAJE
10	Stephen Hendry	17375	700	700	1400	26775	9400	26		ZOSTAJE
11	Ryan Day	14450	700	700	1400	26575	12125	7		ZOSTAJE
12	Allister Carter	15750	700	700	1400	24575	8825	27		ZOSTAJE
13	Marco Fu	8925	575	1400	1150	24025	15100	4		ZOSTAJE
14	Matthew Stevens	14950	575	1400	1150	23763	8813	29		ZOSTAJE
15	Joe Perry	12175	575	1400	1150	23250	11075	10		ZOSTAJE
16	Ken Doherty	15550	700	700	1400	22719	7169	50		ZOSTAJE
17	Fergal O'Brien	9825	450	1400	2300	22538	12713	6		ZOSTAJE
18	Jamie Cope	11875	575	1400	1150	22269	10394	15		ZOSTAJE
19	Mark Allen	10650	575	1400	1150	22150	11500	8		ZOSTAJE
20	Joe Swail	11750	575	1400	1150	22075	10325	16		ZOSTAJE
21	Mark King	12325	575	1400	1150	22025	9700	21		ZOSTAJE
22	Ian McCulloch	11938	575	575	1150	21607	9669	23		ZOSTAJE
23	Nigel Bond	10338	575	1400	1150	20863	10525	14		ZOSTAJE
24	Dominic Dale	9375	575	575	1150	20688	11313	9		ZOSTAJE
25	Stuart Bingham	9850	575	1400	1150	20650	10800	13		ZOSTAJE
26	Stephen Lee	12650	700	700	1400	20419	7769	44		ZOSTAJE
27	Steve Davis	11850	700	700	1400	20219	8369	35		ZOSTAJE
28	Barry Hawkins	9150	575	1400	1150	19975	10825	12		ZOSTAJE
29	Michael Judge	10075	1150	450	2300	19575	9500	25		ZOSTAJE
30	Gerard Greene	9300	575	575	1150	19538	10238	17		ZOSTAJE
31	Anthony Hamilton	11038	575	575	1150	19163	8125	37		ZOSTAJE
32	Dave Harold	9250	575	1400	1150	19019	9769	20		ZOSTAJE
33	Ricky Walden	8750	450	1400	2300	18975	10225	18		ZOSTAJE
34	Mark Williams	8825	700	700	1400	18525	9700	21		ZOSTAJE
35	Michael Holt	10338	575	575	1150	18463	8125	37		ZOSTAJE
36	Adrian Gunnell	8825	1150	450	2300	18375	9550	24		ZOSTAJE
37	Alan McManus	10325	1150	450	2300	18013	7688	45		ZOSTAJE
38	John Parrott	9625	1150	1150	2300	17450	7825	42		ZOSTAJE

39	Andrew Higginson	10625	1150	1150	900	17263	6638	54		ZOSTAJE
40	David Gilbert	8575	1150	450	900	16225	7650	46		ZOSTAJE
41	Rory McLeod	8200	450	1150	2300	16125	7925	41		ZOSTAJE
42	Judd Trump	8650	1150	900	2300	16101	7451	49		ZOSTAJE
43	Marcus Campbell	8125	1150	1400	650	16075	7950	40		ZOSTAJE
44	Jamie Burnett	9375	450	1150	900	16013	6638	54		ZOSTAJE
45	Jimmy Michie	7575	1150	1150	1800	15800	8225	36		ZOSTAJE
46	Mike Dunn	7050	900	1400	2300	15501	8451	34		ZOSTAJE
47	Tom Ford	7175	900	900	650	14825	7650	46		ZOSTAJE
48	Liang Wenbo	6775	900	200	2300	14575	7800	43		ZOSTAJE
49	David Gray	7450	450	450	900	14338	6888	52		ZOSTAJE
50	Robert Milkins	7863	450	1150	900	14113	6250	58		ZOSTAJE
51	Liu Song	5425	650	900	1300	13900	8475	32		ZOSTAJE
52	Andrew Norman	8288	1150	450	900	13801	5513	63		ZOSTAJE
53	David Roe	5738	1150	1150	1800	13788	8050	39		ZOSTAJE
54	Barry Pinches	5075	325	1400	2300	13750	8675	31		ZOSTAJE
55	Ian Preece	6950	900	325	1800	13475	6525	56		ZOSTAJE
56	Andy Hicks	7363	450	450	2300	13263	5900	61		ZOSTAJE
57	Paul Davies	6213	325	1150	650	13101	6888	52		ZOSTAJE
58	Mark Joyce	5400	900	650	1300	12963	7563	48		ZOSTAJE
59	Rod Lawler	7800	1150	325	650	12713	4913	73		ZOSTAJE
60	Joe Delaney	7425	1150	325	650	12701	5276	67		ZOSTAJE
61	Mark Davis	6375	450	450	2300	12588	6213	59		ZOSTAJE
62	Stuart Pettman	5313	900	1150	650	12476	7163	51		ZOSTAJE
63	Martin Gould	5400	650	200	1800	11813	6413	57		ZOSTAJE
64	David Morris	5500	650	900	400	11538	6038	60		ZOSTAJE
65	Jimmy White	5725	900	325	2300	11513	5788	62	1	ZOSTAJE
66	James Wattana	6538	450	450	900	11426	4888	75	11	ODPADA
67	Lee Spick	5600	650	1150	400	10950	5350	65	3	ZOSTAJE
68	Joe Jogia	5688	200	650	400	10763	5075	72	9	ODPADA
69	Tian Pengfei	6125	1150	200	1300	10713	4588	79	15	ODPADA
70	Scott MacKenzie	5275	325	325	2300	10688	5413	64	2	ZOSTAJE
70	Matt Selt	5400	1150	650	1300	10688	5288	66	4	ZOSTAJE
72	Patrick Wallace	5400	650	200	400	10675	5275	68	5	ZOSTAJE
73	Tony Drago	5925	650	650	400	10650	4725	77	13	ODPADA
74	Drew Henry	5675	1150	1150	650	10588	4913	73	10	ODPADA
75	Rodney Goggins	5400	650	200	1300	10563	5163	69	6	ZOSTAJE
76	James McBain	5400	200	650	1800	10550	5150	70	7	ZOSTAJE
77	Supoj Saenla	5400	200	200	1800	10488	5088	71	8	ZOSTAJE
78	Leo Fernandez	5400	650	900	1800	10150	4750	76	12	ODPADA
79	Jamie O'Neill	5400	650	650	400	10125	4725	77	13	ODPADA
80	Kurt Maflin	5400	650	1150	400	9675	4275	81	17	ODPADA
81	Liu Chuang	5400	200	900	2300	9550	4150	82	18	ODPADA
82	Alfie Burden	5400	650	200	400	9538	4138	83	19	ODPADA
83	Xiao Guodong	5400	200	200	1300	9425	4025	84	20	ODPADA
84	Robin Hull	6775	0	0	0	9125	2350	93	29	ODPADA
85	Munraj Pal	5400	200	200	400	9075	3675	85	21	ODPADA
86	Gareth Coppack	5400	200	200	1800	9000	3600	86	22	ODPADA
87	Alex Davies	5400	650	650	1300	8950	3550	87	23	ODPADA
88	Lee Walker	5400	200	0	400	8913	3513	88	24	ODPADA
89	Issara Kachaiwong	4475	200	650	1800	8888	4413	80	16	ODPADA
90	Michael White	5400	200	650	1300	8750	3350	90	26	ODPADA
91	Jimmy Robertson	5400	200	200	400	8613	3213	91	27	ODPADA
92	Ben Woollaston	4975	200	200	400	8363	3388	89	25	ODPADA
93	Patrick Fraser	5400	200	200	400	8025	2625	92	28	ODPADA
94	Kevin Van Hove	5400	200	200	400	7600	2200	94	30	ODPADA
94	Steve Mifsud	5400	200	650	400	7600	2200	94	30	ODPADA
96	Ashley Wright	5400	200	200	400	7150	1750	96	32	ODPADA

M – miejsce
M (start) – miejsce w rankingu jednorocznym (sezon 2006/07)
WO – Welsh Open
CO – China Open
MŚ – Mistrzostwa Świata
Sezon 07/08 – punkty zdobyte do rankingu jhednorocznego w sezonie 2007/08
M (jedn.) – aktualne miejsce w rankingu jednorocznym
M (jedn.>64) – miejsce w rankingu jednorocznym (dotyczy tylko zawodników spoza pierwszej 64)
Sezon 08/09 – określa, czy zawodnik zostaje w Main Tourze w kolejnym sezonie

Implant

SNOOKER LOOPY... - ROBIN HULL

Z pewnością ostatnie dni są dla Robina Hulla, jedyne Fina w Main Tourze, bardzo smutne. Sympatyczny Skandynaw został zmuszony do wycofania się z udziału w elitarnym cyklu Main Touru. Można różnie oceniać jego decyzję, jednakże należy pamiętać, że decyzja należy dosamego zawodnika i z pewnością dla niego samego była najtrudniejsza.

PROFIL

Urodzony: 16 sierpnia 1974 roku, Helsinki
Narodowość: Finlandia
Kariera: 1992 – 2008
Najwyższa pozycja w rankingu: 32 (2002/03)
Najwyższy break turniejowy: 145 – Grand Prix 1994
Brejki stupunktowe: 111
Największy sukces w turnieju rankingowym: ćwierćfinał – Welsh Open 2003, Malta Cup 2006
Pseudonim: Roope
Zarobki: 239 995 £ (stan na początek obecnego sezonu)

BIOGRAFIA

Robin nie należy do zawodników, którzy obiegają pierwsze strony gazet. Początek jego profesjonalnej kariery przypadł na okres dominacji Stephena Hendry'ego i pierwszych sukcesów złotej trójki z rocznika 1975 – O'Sullivan, Higginsa i Williamsa. Pierwsze lata jego kariery nie obfitowały w wartościowe rezultaty – Fin to zawansował do pierwszej setki rankingu, to z niej wypadał, ale jego występy nie należały do wartościowych. Trudno właściwie się temu dziwić – wystarczy zaobserwować przebieg kariery zawodników wchodzących aktualnie do Main Touru – często są w podobnym wieku do rozpoczynającego karierę Robina, a droga do fazy telewizyjnej raczej jazdę po polskiej, a nie brytyjskiej czy fińskiej drodze.

Podczas kwalifikacji do Mistrzostw Świata w 1999 roku Hullowi przytrafiło się to, co śni się po nocach niejednemu snookerzyście. Tym nieszczęściem była spudłowana czarna przy 140 punktach w brejku. Notabene, jego najwyższym oficjalnym brejkiem jest 145, wibte w Grand Prix 1994, jednak doszukiwanie się tutaj analogii do Ken Doherty'ego wydaje się być nieuzasadnionym.

Przełom nastąpił na początku nowego stulecia. Robin wydorosłał, był gotowy a zadomowienie się w szerokiej światowej czołówce. Pierwszą widoczną oznaką postępu było dostanie się do snookerowego raju – Robin zagrał w turnieju głównym Mistrzostw Świat w 2002 roku, pokonując w kwalifikacjach m. in. samego Steve'a Davisa. W Sheffield uległ w pierwszej rundzie Graeme'owi Dottowi 6-10. Kolejny sezon przyniósł awans do ćwierćfinału turnieju Welsh Open, co do dziś pozostaje największym osiągnięciem Fina.

Kiedy wydawało się, że Fin może w ciągu kilku lat awansować do pierwszej szesnastki światowego rankingu, został zmuszony przez chorobę do opuszczenia pięciu turniejów w sezonie 2003/04. Jak sam wspomina, wirus działał na jego płuca i serce, miewał znaczne zaburzenia równowagi, nie mógł wykonywać prostych czynności. W takim stanie treningi były wykluczone, Robin obawiał się najgorszego, a jego neurolog, oprócz leczenia fizycznego, musiał podnosić na duchu swojego pacjenta. Jak przyznaje sam zawodnik, do dziś miewa drętwienie prawej części ciała i być właśnie ta dolegliwość jest przyczyną wycofania się z profesjonalnych rozgrywek.

Robin nie zrezygnował z walki o powrót do czołówki po przezwyciężeniu choroby. Pierwszy mecz po przerwie wygrał podczas UK Championship 2004, gdzie pokonał Adriana Gunnella. Walka o powrót do czołówki wyglądała na udaną, szczególnie po ćwierćfinale w Malta Cup 2006. Pod koniec tego roku mógł poszczycić się awansem do najlepszej szesnastki UK Championship. Rok wcześniej do tej samej fazy turnieju dotarł Paul Hunter i było to jego ostatnie pojedyncze zwycięstwo w karierze...

Choroba Fina dała znać o sobie na początku 2007 roku, kiedy nie pozwoliła mu wystartować w kwalifikacjach do MŚ. Pod koniec roku stanęła na przeszkodzie startowi w eliminacjach turnieju UK Championship, a niecałe dwa tygodnie temu zmusiła do wycofania z kolejnych eliminacji do Mistrzostw Świata i – co gorsza – do zakończenia kariery.

Implant

FELIETONY

Z KRZYŻAKA

Ci, których polski snooker w zupełności nie interesuje niech nie układają się w zbyt wygodnej pozycji, bo tym razem rzecz będzie o snookerze zagranicznym. Rzecz o rotacji w rankingu światowym, bo temat wyjątkowo gorący, a w obliczu nieustającej walki w eliminacjach turniejów coraz bardziej na czasie.

Niżej podpisany samozwańczy naczelny ma bolesną obsesję na punkcie, numerków, cyferek, statystyk, tendencji, pozycji i wszelkich możliwych danych, które można wyrazić za pomocą liczb. Ma on jednocześnie bolesną świadomość, jak wielkim czasopożeraczem są wszelkie statystyki. Nie ulega też wątpliwości, że trzecia kategoria kłamstwa (właśnie statystyka) pokrywa się dokładnie z trzecią kategorią prawdy (tu już niech każdy sobie dopowie, jaki to rodzaj). Cały ten felieton będzie próbował udowodnić, że liczby nie kłamią i jednocześnie wytłumaczyć, dlaczego kłamstwo jest ich domeną. Zatem ci, którzy liczb unikają za pomocą wszelkich możliwych figur gimnastycznych i którzy nie przepadają za tańcem z parabolą w parze, niech zrobią to, co doradzało pierwsze zdanie felietonu w poprzednim numerze.

Wzorzec kłamstwa z Sevres rodem opiszę na przykładzie Matthew Stevensa. Pod koniec sezonu 2004/05 zajmował świetne czwarte miejsce w rankingu. Awansował na nie z szóstego, co daje podstawy do twierdzenia, że sezon miał udany. Po roku spada na 14 miejsce w rankingu. Sezon – to pamiętamy – jest słabiutki, jednakże Matthew utrzymuje się w pierwszej szesnastce światowego rankingu. Jak? Wypada McManus, wypada Perry, za to młode wilki z Dingiem Junhui na czele dopiero forsują bramę pierwszej 16. Sezon 2006/07 jest dla Stevensa niezły, w rankingu jednorocznym lpsuje się on w pierwszej 16, jednakże w rankingu dwuletnim spada o kolejne 6 pozycji. Dlaczego? Przestaje się liczyć świetny sezon 2004/05, w jego miejsce wchodzi niezły, ale słabszy 2006/07, natomiast żniwo zbiera fatalna postawa pomiędzy tymi dwoma udanymi cyklami.

Co dzieje się w tym roku? Matthew notuje tragiczne rezultaty, w rankingu prowizorycznym jednorocznym jest na 36 miejscu (inym niż publikowane w tym numerze, ale kiedy korzysta się z pięciu różnych klasyfikacji, to pewne różnice występują siłą rzeczy – tu wynika to liczenia bądź nie punktów minimalnych za Welsh Open i China Open). Co się dzieje w rankingu prowizorycznym? Matthew wraca do pierwszej szesnastki. Gdzie tu logika?

Przestaje pokutować tragiczny sezon 2005/06, co prawda nie jest zastępowany sezonem lepszym, ale aktualnie trwający jest mniej więcej w połowie, więc o około 30% (i niech nikt próbuje pytać, dlaczego 30) bardziej liczy się jedno z lat tłustych. Do tego dochodzi słaba forma kilku zawodników z pierwszej szesnastki i mocne zagęszczenie punktów na przełomie drugiej i trzeciej dziesiątki. Jeżeli Matthew utrzyma tendencję z drugiej połowy 2007 roku, to cała armia zawodników z miejsc 16 – 23 w rankingu prowizorycznym, publikowanym w tym numerze powinna go wyprzedzić.

Widać tutaj jak na dłoni, że tylko za pomocą dokładnej analizy tabel z setkami liczb można poznać prawdziwą przyczynę dziwnych przyporządkowań, których są winowajcami. Cały problem polega na tym, że jeżeli Matthew Stevens dojdzie przynajmniej do półfinału w najbliższym turnieju, a pozostali zawodnicy utrzymają *status quo*, to cała teoria runie niczym 147 Kena Doherty'ego w Benson & Hedges Masters w 200 roku.

Co było do udowodnienia.

Implant

Z KRAJU

TURNIEJE OGÓLNOPOLSKIE

Mistrzostwa Polski Seniorów (d. Nadjuniorów), Rudi, Kalisz, 5 – 6 stycznia 2008 roku

MPS to tak impreza, gdzie gry turniejowe nie zawsze stawiane są na pierwszym miejscu. Taki turniej jest okazją dla odświeżenia starych znajomości czy spotkania z przyjaciółmi, a stół snookerowy jest miejscem, gdzie pojęciezłej atmosfery właściwie nie istnieje. Tak było i tym razem. Co do samego przebiegu zawodów, to już w fazie grupowej odpadli tacy zawodnicy, jak Duran Selvi, Marek Gierałowski czy Janusz Strauch. Drabinka 1/8 finału podarowała tak ciekawe mecze, jak starcie Arka Domańskiego (Akademia Snookera, Warszawa) z Robertem Matysiakiem (Stolarnia, Lublin, 0-2) czy Jacka Rudowicza (Rudi, Kalisz) z Tomaszem Pierchalskim (Stolarnia, Lublin, 2-0). Mimo iż pary ćwierćfinałowe uchodziły za wyrównane, to jednak nie można mówić o niespodziankach, szczególnie w kontekście dotychczasowych wyników. Zacięte półfinały wyłoniły parę Robert Matysiak – Dariusz Wiśniewski (Rudi, Kalisz). Można powiedzieć, że mecz zakończył się zakończeniem niespodzianką, ale należy pamiętać, że turnieje seniorów/nadjuniorów rządzą się swoimi prawami, a wynik 3-0 dla lublinianina nie oddaje przebiegu gry. Na pocieszenie Darkowi Wiśniewskiemu została nagroda za najwyższy uzyskany brejk, który wyniósł 35 punktów.

2 turnieje PORS 3*, Free Ball, Szczecin i 147Break, Warszawa, 12 – 13 stycznia 2008 roku

Szczeciński turniej upłynął pod znakiem dominacji Krzysztofa Wróbla i bardzo zaciętej walki w meczach pomiędzy pozostałymi zawodnikami. Zauważalna jest świetna postawa młodych zawodników. Znowu wyróżnił się Bartek Zacniewski (Arkadia, Szczecinek) zostawił w pokonanym polu najpierw Roberta (ojca), a później Maćka (syn) Relicha, by w ćwierćfinale ulec wspomnianemu Wróblowi. Ten w finale pokonał Marcina Chmielewskiego, dla którego sukces był o tyle istotny, że pozwolił mu wyprzedzić na liście rankingowej swojego brata, Tomasza. Najwyższy brejk był dziełem zwycięzcy (74 punkty).

W Warszawie pierwsze rankingowe zwycięstwo odniósł Michał Zieliński, aktualny Mistrz Polski do lat 19 i 16. Jego zwycięstwo, choć nie było tak miażdżące jak Krzysztofa Wróbla w Szczecinie, było zdecydowane – po drodze pokonał między innymi Rafała Jewtucha, by w finale rozprawić się ze swoim odwiecznym rywalem w kategorii do lat 21 – Mariuszem Sirko (ze wszystkimi rywalami wygrał 3-1). Wszystko wskazuje na to, że Michał obejmie niepodzielny prymat w najbardziej prestiżowej z kategorii juniorskich, zważywszy na fakt, iż Mariusz Sirko kończy w tym roku 22 lata i nie będzie mógł bronić tytułu mistrzowskiego. Trofeum za najwyższy brejk turnieju w Warszawie również pojechało do Wrocławia, a o kolejny puchar wzbogacił się w ten sposób Marek Zubrzycki (wbił 61 punktów).

Dzięki tym dwu turniejom został pobity rekord uczestnictwa w turniejach PORS w ciągu jednego weekendu i wynosi aktualnie 79 zawodników.

PORS 4*, 147Break, Warszawa, 25 – 27 stycznia 2008 roku

Ostatni turniej rangi 4* w sezonie 2007/8 był jednocześnie ostatnią okazją, aby zakwalifikować się do Mistrzostw Polski na podstawie miejsca zajmowanego w rankingu. Wyjątkowo, zamiast emocji związanych z kontynuacją zwycięskiej serii Marcina Nitschke, mieliśmy okazję przyglądać się bezpośredniej walce o pozycję wicelidera rankingu na koniec sezonu, ponieważ zielonogórczanin nie zdecydował się na start w turnieju. Skoro już o tej walce mowa, to zaczniemy od... środka, wyjątkowo. Przy czym jako środek uznajemy fazę ostatnich 16 zawodników. Tam, nieoczekiwanie, zakończył walkę o 2 miejsce w rankingu najlepszy z lublinian – Mariusz Sirko. Jego rywale o Srebrną Bilę, bo takie trofeum przysługuje pierwszemu z przegranych w rankingu, Krzysztof Wróbel i Rafał Jewtuch, spotkali się w meczu finałowym, gdzie zwyciężył wrocławianin – jedyny, który w tym sezonie pokonał Marcina Nitschke.

Oczywiście wysypką piszącego te słowa zakończyłby się brak akapitu, który można by podsumować powtarzanymi niczym mantra słowami o zmianie pokoleniowej. Który z młodych zawodników tym razem zaprezentował się najlepiej? Wszystkie znaki na niebie i ziemi wskazują, że jest nim Michał Zieliński. Jednak w świetle ostatniego zwycięstwa w PORS 3*, półfinał przestawał kogokolwiek dziwić, a porażka z Rafałem

Jewtuchem mogła nawet nieco rozczarować. Wspomnijmy jednak o drugim półfinałście. Wiecznie młody, choć już 23 – letni, lubartowianin Tomasz Neszow po raz kolejny pokazał, że mimo iż gra stosunkowo rzadko, to każdy powinien się z nim liczyć. Runda po rundzie pokonywał swoich rywali, kończąc turniej z imponującym bilansem frejmów 20-6, pokonując po drodze takich zawodników, jak Roman Wasilewski, Piotr Murat czy Przemysław Kruk. Ten ostatni zaliczył chyba najlepszy turniej po powrocie do regularnej gry w 2005 roku, osiągając ćwierćfinał, ogrywając m. in. wspomnianego Mariusza Sirko. Był to mecz z dużą dozą podtekstów, choć mało kto spodziewał się, że może tu nawiązać się wyrównana walka. Ciekawych podtekstów zapraszamy na stronę zaprzyjaźnionego portalu, gdzie można przeczytać felieton Przemka Kruka – http://www.polskisnooker.pl/readarticle.php?article_id=6. Do roli etatowego pogromcy niezłych poolistów urasta Marek Zubrzycki, który tym razem pokonał kaliszana, Jacka Waltera, a podczas październikowego turnieju (rozgrywanego zresztą w tym samym klubie) zwyciężył warszawskiego londyńczyka, Krystiana Wyszczelskiego.

Aż 49 brejków trzydziestopunktowych nie przełożyło się na wysokie wyniki punktowe, a najwyższy brejk stał się udziałem Marcina Chmielewskiego (61). Tylko punkt mniej wbił Sławomir Rasiewicz (Wrocław), który tym samym ponaddwukrotnie poprawił swoje najlepsze turniejowe osiągnięcie.

Czołówka rankingu PORS (pogrubioną czcionką nazwiska zawodników zakwalifikowanych do MP):

M	Zawodnik	Punkty
1	Nitschke Marcin - Zielona Góra	5950
2	Wróbel Krzysztof - Wrocław	5506
3	Jewtuch Rafał - Warszawa	5396
4	Sirko Mariusz - Lublin	4864
5	Zubrzycki Marek - Wrocław	4416
6	Zieliński Michał - Warszawa	4325
7	Kowalski Jarosław - Warszawa	4057
8	Murat Piotr - Lublin	3809
9	Szabat Michał - Janów Lubelski	3676
10	Buerger Radosław - Gdańsk	3453
11	Gierałtowski Tomasz - Braniewo	3369
12	Majcherczyk Piotr - Warszawa	3208
13	Stefanów Adam - Koźuchów	3123
14	Chmielewski Marcin - Zielona Góra	2999
15	Chmielewski Tomasz - Zielona Góra	2960
16	Kułago Marek - Lubartów	2885
17	Wroński Wojciech - Lublin	2864
18	Gołąbek Michał - Radom	2828
19	Walter Jacek - Kalisz	2814
20	Wrotny Tomasz - Lublin	2787
21	Selvi Duran - Kalisz	2764
22	Dereziński Daniel - Warszawa	2485
23	Kolibski Marcin - Janów Lubelski	2460
24	Kubicki Krzysztof - Wrocław	2360
25	Pawłowski Dariusz - Nałęczów	2260
26	Adamek Marcin - Lubartów	2160
27	Słomianowski Marek - Zamość	2160
28	Kruk Przemysław - Warszawa	2154
29	Pierzchański Tomasz - Lublin	2068
30	Relich Maciej - Szczecin	1975
31	Bielawa Michał - Zielona Góra	1896
32	Koch Paweł - Wrocław	1835
33	Neszow Tomasz - Lubartów	1817
34	Bednarz Marek - Lublin	1815
35	Siwicki Marek - Zielona Góra	1746
36	Polak Adam - Warszawa	1742
37	Siudziński Filip - Poznań	1660
38	Zacniewski Bartłomiej - Szczecinek	1657
39	Rasiewicz Sławomir - Wrocław	1655
40	Gdula Marcin - Poznań	1654
41	Wysocki Grzegorz - Lubartów	1570

42	Neuvonen Allan - Warszawa	1566
43	Domański Arkadiusz - Warszawa	1545
44	Palus Sebastian - Wrocław	1511
45	Górecki Rafał - Warszawa	1477
46	Poźniak Przemysław - Poznań	1440
47	Bondarewski Tomasz - Warszawa	1361
48	Mergies Hanna - Wrocław	1360
49	Rudowicz Jacek - Kalisz	1322
50	Pietrzykowski Przemysław - Wrocław	1270

Najbliższe turnieje:

8 – 10 lutego 2008 roku – eliminacje do Mistrzostw Polski 2008, 147Break, Warszawa, ul. Nowogrodzka 84/86

22 – 23 lutego 2008 roku – Mistrzostwa Polski do lat 19, Łódź (dokładna lokalizacja nie została jeszcze opublikowana)

1 – 2 marca 2008 roku – Turniej Mistrzów Klubowych, Fuga Mundi, Wrocław, pl. Grunwaldzki 12/14

Zapisać się do turniejów można za pośrednictwem strony Polskiego Związku Snookera i Bilarda Angielskiego - <http://snooker.pl/rejestracja.php>.

Mój debiut w turnieju – refleksje Dominika Sęka

Moja przygoda ze snookerem zaczęła się około rok, dwa lata temu. Po kilkumiesięcznym oglądaniu snookera, chciałem zagrać w tę odmianę bilarda, jednak nie wiedziałem gdzie pojechać. Okazało się, że w Warszawie, w mieście, w którym mieszkam, są 3 kluby snookerowe. Minęło sporo czasu zanim się zdecydowałem, do którego pojechać, a zanim pojechałem minęło kilka miesięcy... A może nawet więcej. Pojechałem na turniej, na ul. Nowogrodzką, do klubu 147Break. Oczywiście popatrzeć na grę zawodników, a nie grać. Tego dnia zapisałem się do szkoły, która prowadzona jest w tym klubie przez Jarosława Kowalskiego. Nie mogłem się doczekać następnego weekendu, aby spróbować zagrać w snookera. Wreszcie nadeszła sobota. Okazało się, że popełniam wiele błędów przy grze, ale po kilku tygodniach nauczyłem się, a raczej oduczyłem popełniania ich. Bardzo podobała mi się ta gra. Pewien sędzia namówił mnie, abym zagrał w turnieju. Za kilka tygodni zapisałem się do turnieju w tym klubie.

Turniej miał się rozpocząć 12 stycznia. Pojechałem więc do klubu 147Break, w którym turniej miał być rozegrany. Rozgrzałem się, powbiłem kilka bil przed meczem. Trochę się denerwowałem, bo był to mój pierwszy turniej. Ale wcale nie było tak strasznie, a nawet było fajnie. Mój przeciwnik był bardzo miły, ale dużo lepszy ode mnie. Pierwsze zagraniem. Miałem rozbijać. Ups! Trochę nie wyszło. Nawet bardzo nie wyszło. Trudno. Gramy dalej. Na początku mi nie wychodziło... Trochę stresu... Przeciwnik był lepszy, niż myślałem. Po kilku marnych zagraniach, przypomniałem sobie, że istnieje coś takiego jak kreda.

Pierwszy frejm przegrany sporą różnicą punktów... Już wiedziałem, że przegram mecz, ale im dłużej trwał mecz, tym mniej się denerwowałem. Następny frejm rozpoczął mój przeciwnik. W tym frejmie udało mi się już wbić trochę więcej bil. W tym niebieską przez cały stół. Bardzo się z niej cieszyłem. O, nawet przeciwnik postukał kijem o podłogę! Miło. No, ale następnej bili już nie trafiłem i znowu musiałem usiąść... Mój przeciwnik wbił w tym frejmie breaka około 20 punktów. Mimo, że przegrywałem, nie życzyłem mu źle. Miło się grało, a przecież nie muszę wygrać, przecież to mój pierwszy raz. W trzecim, ostatnim, jak się okazało, frejmie (mecz do trzech wygranych), było już troszkę więcej walki, niż w pierwszym. Po wbiciu czerwonej miałem do wbicia zieloną, ale bałem się, że jej nie trafię, biała była blisko bandy... A nie chciałem tak spudłować po raz kolejny... Więc żeby nie było, że nie trafiłem, postanowiłem się odstawić. I nawet bardzo dobrze mi to wyszło! Snooker za żółtą. Dwa razy nie udało się z niego wyjść mojemu rywalowi, a ja bojąc się, że znowu czegoś nie trafię, kazałem sędziemu odtworzyć sytuację. Ale już za trzecim razem wyszedł z tego snookera mój przeciwnik i musiałem podejść do stołu. Nawet nie wiem jak to się stało, ale na tablicy z wynikami miałem kilkanaście, a może nawet było dwadzieścia kilka punktów. Jednak za kilka minut okazało się, że potrzebuje snookerów. A tak bardzo chciałem wygrać choćby jedną partię! No to się bawiłem w te snookery. Jakaś marną dostawną zagrałem... Przeciwnik sfaulował i to za sześć punktów – trafił różową, która stała obok żółtej. A na stole były jeszcze wszystkie kolory. No to odstawiałem się dalej! Dość długo to trwało... Potrzebowałem czterech snookerów, potem pięciu... Ale nawet chciało mi się je stawiać! Bardzo fajna zabawa! I nawet udało mi się kilka razy ustawić snookera lub zagrać dobrą dostawną. Często też szczęśliwie, no ale szczęście też jest potrzebne. Gdy Julek, bo tak miał na imię zawodnik, z którym grałem, wbił brązową i potrzebowałem już dużej ilości snookerów, poddałem partię i mecz. Ale nawet nie było źle...

Jakby troszkę lepiej poszło, to miałbym szanse wygrać tego jednego frejma. Mimo przegranej, bardzo cieszyłem się z występu w turnieju. Naprawdę było fajnie, przeciwnik nie był zły. Już wracając do domu wiedziałem, że jeszcze kiedyś zagram w takim turnieju. Jest to bardzo fajne! Jeśli ktoś trenuje snookera, to zachęcam, aby choć raz zagrał w jakimś turnieju, jeśli ma taką możliwość.

Domino

TURNIEJE LOKALNE

PORS 2*, Free Ball, Gdańsk, 5 – 6 stycznia 2008 roku

Na starcie kolejnego turnieju rangi 2* w Gdańsku stanęło 18 zawodników. Wszystkie znaki na niebie i ziemi wskazywały, że w finale zagrają zawodnicy z czołówki rankingu PORS – miejscowy zawodnik, Radosław Buerger i Marcin Kolibski. Jednakże po raz kolejny gdańszczanin zaprezentował się słabo, znów przegrywając w pierwszym meczu z dużo niżej klasyfikowanym rywalem. Popisowo skorzystał z tego potknięcia wspomniany Kolibski, który zakończył turniej z imponującym stosunkiem frejmów 9-0.

Mistrzostwa Klubu Frame, Kraków, ul. Smolki 11a, 18 – 20 stycznia 2008 roku

Szesnastu zawodników stanęło na starcie Mistrzostw Klubu Frame. Zakwalifikowano najlepszą trzynastkę Krakowskiego Rankingu Snookera, dwóch zwycięzców eliminacji (Wojciecha Matykiewicza i Jarosława Mączkę) oraz jednego zawodnika z dziką kartą (Grzegorza Przybysia). Pierwsze dwa dni przeznaczono na rozegranie fazy grupowej. Padło wiele zaskakujących rezultatów, jednakże nie przyczyniło się to do wyeliminowania faworytów. Dużą niespodziankę przyniosły ćwierćfinały, a dokładniej – porażka Sebastiana Jóźwika z Janem Stańdo. W finale Paweł Kasprzycki pokonał Wojtkę Matysiewicza 4-2, a skład półfinalistów uzupełnił Piotr Świętek, potwierdzając przynależność do czołówki krakowskich snookerzystów.

Lubuska Liga Snookera, Zielona Góra, ul. Borówkowa 24

Za nami dwie pierwsze edycje zielonogórskiej ligi. Zwycięzcami okazali się Damian Nitschke i Adam Stefanów. Siłą zielonogórskiego klubu są juniorzy – Adam Stefanów, Michał Bielawa czy Marcin Molski to uznani zawodnicy nie tylko w swoich kategoriach wiekowych.

Toruń Snooker Cup, Toruń, ul. Jarczyńskiego 4a

Pierwsze dwie imprezy wiosennej edycji padły łupem Tomasza Dymerskiego. W finale spotykał się kolejno z Rafałem Grabowskim i Adamem Putzem.

Najbliższe turnieje:

Bielsko – Biała, Klimat, ul. Mostowa 5 – 13 lutego, g. 17

Toruń. SnookerKlub, ul. Jarczyńskiego 4a – 10, 24 lutego, Toruń Snooker Cup

Warszawa, Akademia Snookera, ul. Jadźwingów 14 – środy, g. 19 (tzw. turnieje handicapowe)

Warszawa, 147Break, ul. Nowogrodzka 84/86 – poniedziałki, g. 18.30, zgłoszenia do 17.30

Zielona Góra, Hot Shots, ul. Borówkowa 24 – Lubuska Liga Snookera (więcej informacji na www.hotshots.pl)

Implant

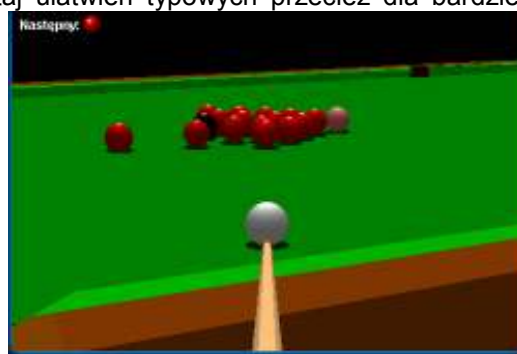
Z PRZYMRUŻENIEM OKA

GRY – FLYORDIE SNOOKER

Pod adresem <http://www.flyordie.com> możemy zagrać w jedną z najtrudniejszych gier snookerowych dostępnych online. Mimo dość prostej i skąpej grafiki wiele osób ceni ją za trudność i realizm.

O rozgrywce słów kilka...

Aby rozpocząć grę należy się zarejestrować. Proces ten jest w pełni darmowy. Przed rejestracją możemy również spróbować swoich sił i przetestować grę w trybie praktyki. Osoby grające pierwszy raz z całą pewnością zauważą wysoki poziom trudności gry. Nie ma tutaj ułatwień typowych przecież dla bardziej popularnych gier pokroju World Snooker Championship 2004 czy WP Snookera. Jedynym dokładnym sposobem celowania jest dość prowizoryczny widok 3D. Widok 2D może tutaj służyć jedynie za pomoc przy wybieraniu bili zagrywanej.

Gra jest również całkowicie zgodna z przepisami snookera.

Fizyka kluczem realizmu!

FlyOrDie nie cieszy oka grafiką czy szybkością rozgrywki. Prawdziwym ornamentem tej gry jest jej realizm, na który składa się przede wszystkim fizyka. Gra dość poprawnie oddaje rotacje, nie występuje efekt przyspieszenia po odbiciu od bandy. Pod tym względem jest to najlepsza snookerowa gra online.

Brak otoczki...

Nie zmienia to jednak faktu, iż poza doskonałym realizmem gra nie oferuje wielu innych zalet... Plusem jest widok 3D, który mimo całej swej prostoty stanowi ewenement w darmowych grach online.

Nie jest on jednak w stanie ukryć wszystkich minusów gry. Spośród tych zaś najbardziej razi w oczy czarna przestrzeń poza stołem. Brakuje również dźwięków. W trakcie całej gry z głośników nie wydobywa się więcej niż 10 różnych odgłosów. Kolejnym minusem jest tłumaczenie gry. Jest ono bardzo dosłowne. Przy wbijaniu bil obok licznika gry zamiast angielskiego „break” pojawia się bardzo mylące „rozbiecie”.

Wymagania Sprzętowe

Komputer klasy PC, dostęp do internetu.

Ocena

Intuicyjność obsługi (10%): 5/10

Grywalność (30%): 5/10

Grafika (20%): 9/10

Dźwięki (20%): 4/10

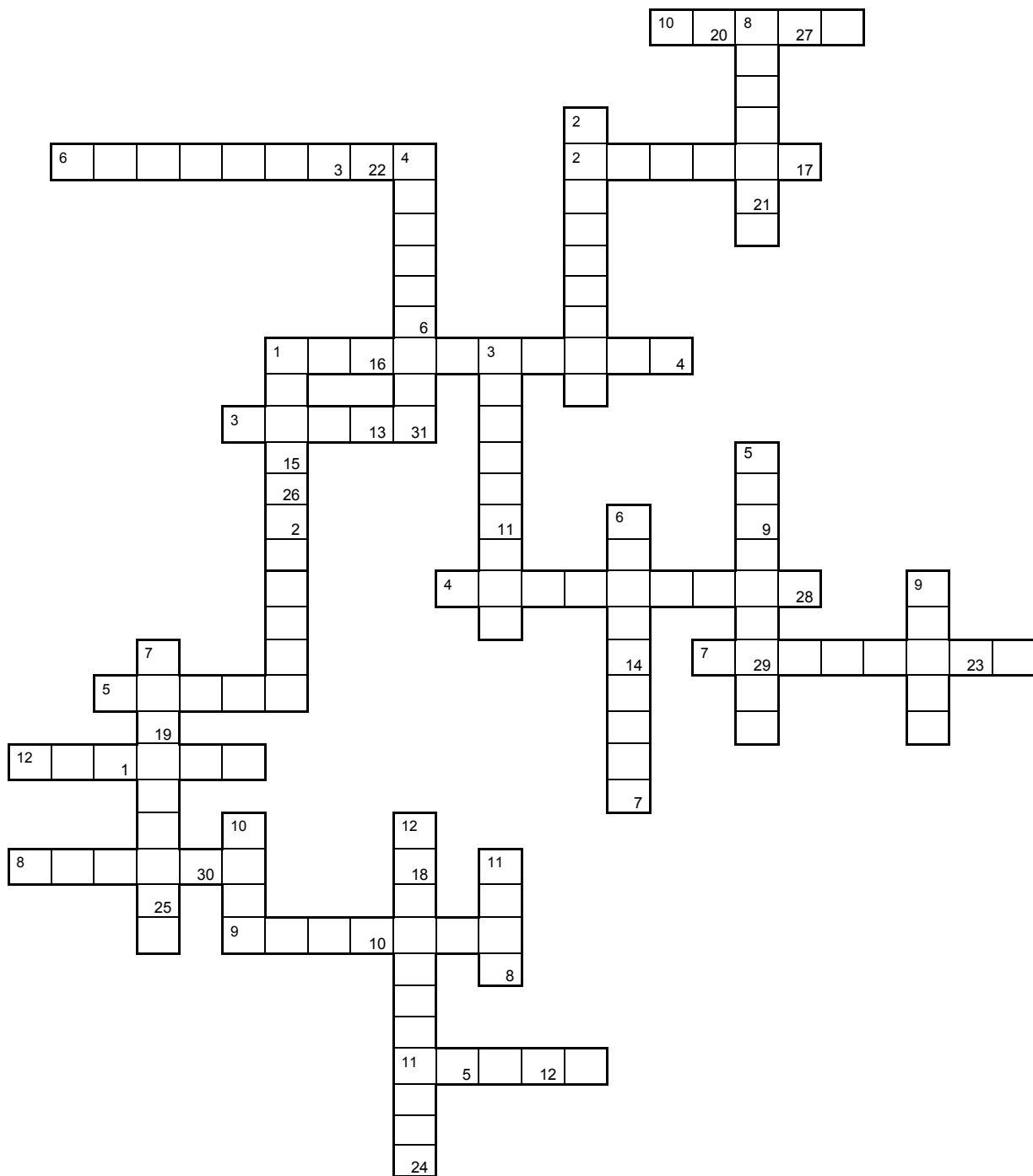
Realizm (20%): 10/10

Ogólna ocena: 6,6/10

Raff

KRZYŻÓWKA

Czyli coś na długie i nużące mecze Malta Cup. Rozwiązania prosimy przysyłać na adres gazetka@147.pl – podajemy rozwiązania wszystkich haseł i hasło końcowe. Spośród tych, którzy przyślą najwięcej poprawnych rozwiązań krzyżówek w najbliższych czterech numerach, rozlosujemy upominek. Termin przysyłania rozwiązań: dwa tygodnie od daty wydania. Wielkość liter nie ma znaczenia, przerwy nie wpływają na długość hasła.

1	2	3	4
---	---	---	---

5	6	7
---	---	---

8	9	10	11
---	---	----	----

12	13	14	15	16	17	18	19	20	21
----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

POZIOMO

1. Nazwisko zawodnika poolowego, który wdał się w dyskusję z Michaelą Tabb, gdy ta wydała niekorzystną dla niego decyzję, który w następnej rundzie turnieju przeprosił sędzinę wręczając jej kwiaty
2. Tyle setek wbił Stephen Hendry w finale UK Championship 1994
3. W latach 1941-1945 Mistrzostwa Świata nie odbywały się z powodu...
4. Miejsce urodzenia Marka Selby'ego
5. Nazwisko zawodnika, który wbił najwyższego brejka na Warsaw Snooker Tour
6. Miejsce rozgrywania ostatniego turnieju European Open
7. Pierwszy sponsor Grand Prix

8. Kolor koszuli Dominica Dale'a w Shanghai Masters
9. Miejsce rozgrywania Welsh Open
10. Nazwisko byłego sędziego i operatora dźwigu
11. Michaela Tabb swój pierwszy mecz przesędziowała w...
12. Imię Jewtucha, komentatora Eurosportu

PIONOWO

1. Odmiana snookera wymyślona przez Joe Davisa
2. Nazwisko zawodnika który został skazany na dwa lata w zawieszeniu w 1996 roku
3. Joe Davis został odznaczony orderem imperium brytyjskiego - jest ... orderu
4. Paul Hunter zmagał się z rakiem...
5. Kolor bili za 10 punktów w snookerze plus
6. Miasto w Anglii, w którym mieści się Akademia Snookera
7. Twórca turnieju Championship League Snooker (sponsor)
8. Turniej zaproszeniowy, rozgrywany od 1975 roku
9. Nazwisko zawodnika który zakończył karierę we wrześniu 2005 roku z powodu choroby
10. Imię zwycięzcy turnieju Benson & Hedges Championship 2001
11. Miejsce urodzenia Michaeli Tabb
12. Stoły snookerowe wykonywane są z drewna...

STOPKA REDAKCYJNA

ZDJĘCIA:

okładka: Ding Junhui (lewy górny róg), Neil Robertson (lewy dolny róg, Liu Song (prawy górny róg), Judd Trump (prawy dolny róg), Tony Drago (po prawej stronie)

- s. 10 – Mark Selby
- s. 11 – Liu Chuang
- s. 13 – Michael White
- s. 14 – Jimmy White
- s. 19 – Matthew Stevens

Źródło: GCS

REDAKCJA:

Grzesiek (147.pl) – strona techniczna, grafika

Adam (Snooker!) – statystyki, wyniki, turnieje, gry

Rafał (Raff) – gry, turnieje

Michał - turnieje

Tomek (Implant) – strona techniczna i grafika – tymczasowo, turnieje, statystyki, zawodnicy, felietony, snooker polski

kontakt: gazetka@147.pl; indywidualnie poprzez forum na www.147.pl